de lemn, prin șanțuri, spre biata Dâmbovită, care devine gârlă.
Canalele de „curgere și de scurgere" capătă o mare importanță. Pentru întreținerea canalurilor și a podurilor se organizează o întreagă armată de *„podari"*, comandați de Marele Cișmigiu, mai marele peste cișmele.
Dar uneori, Dâmbovița se revoltă, revărsându-se furioasă, înecând și distrugând totul în calea ei. Dar aceste revărsări ale apelor s'au lovit de cerbicia omenească. Au învins podarii și cișmigiii, cari au știut să-i sape mormântul.

CÂND DÂMBOVIȚA SE REVOLTĂ

Istoricul Bucureștilor, Ionescu-Gion ne descrie o astfel de revoltă a Dâmboviței:
„Când Dâmbovița „apă dulce și blajină" venia nebună și cu valuri dunărene, atunci nici zăgazuri, nici razuri, nici înălțături de tot felul, nu o mai opreau. Se întindea, furioasă și vâjâindă, pe toată Valea Cotrocenilor, prin mahalalele Isvorul, Mihai-Vodă, răbufnea la podul gârlei din fața Zlătarilor, acoperind vechea mahala a Trâmbițașului, umplea lacurile Dudescului și Antimului, făcea să dârdâie zidurile Curții Domnești, bătea în colina Mânăstirii Radu-Vodă și apoi, acoperind toate mahalalele de la vale, se răvărsa, ca mulțămită de pagubele ce cauza bieților Bucureșteni, pe câmpia Vitanului, ducând cu dânsa buturugile ilfovene, căpriorii dela podurile și de la casele bucureștene și — de câte ori! — câte o albie de copil sau câte un coș, în care o găină continua a cloci".

VEȘNICA POMENIRE

Aceasta a fost Dâmbovița, care nu va mai fi. Gândul răsvrătirii i-a pierit de mult. Dâmbovița bucureșteană, haiduc de codru, ctitor de oraș, stăpâna peste reședința domnească, gârla Capitalei e, astăzi, un apendice târîtor la periferia Bucureștilor. Gloria ei a fost de lungă durată și decadența, fulgerătoare. In locul stejarilor și arinilor, abătuți de secure, se întind străzile cu parcurile și piețele Capitalei, cu vârfurile blockhousurilor, ca indexuri spre înălțimile ce trebuesc cucerite.

TREI ANIVERSĂRI

CREANGĂ
EMINESCU
HAȘDEU

Un amănunt straniu, necunoscut, dela înmormântarea lui Creangă. Greva împotriva „d-lui profesor Mihail Eminescu" și alte greve școlare. — Un requiem sosit de dincolo de stele, pe cale spiritistă.

Se împlinesc o sută de ani dela nașterea lui *Creanga*. patruzeci și opt dela moartea lui *Eminescu*, și, în curând, treizeci de ani dela moartea lui *Hașdeu*.

Cu acest prilej, direcția poștelor a emis niște timbre festive, cu chipul marelui nostru povestitor, cari au fost risipite de către colecționari, în toate țările civilizate depe glob.

Editura „Cultura românească" a scos la lumină trei icoane vii, așa cum știe să le zugrăvească Barbu Lăzăreanu: „Cu privire la Creangă, Eminescu și Hașdeu".

UN COSCIUG SCĂPAT PE JOS

In legătură cu aceste comemorări și citind caracteristicele pagini ale lui Barbu Lăzăreanu, cred că fac bine dacă notez un amănunt macabru, cunoscut, cu privire la înmormântarea genialului povestitor.

Pe acea vreme, poetul *Ioan Păun Pincio* locuia la Iași, pe o stradă râpoasă, în apropiere de „bojdeuca" cu cerdac a lui Creangă, pe lângă care am trecut și eu de multe ori pe când făceam liceul în capitala Moldovei.

Creangă a murit în iarnă, pe un ger cumplit. Păun mi-a scris atunci foarte impresionat, că au trebuit să ducă pe umeri cosciugul cu rămășițele pământești ale marelui nostru povestitor. Dricul cu cai nu s'a încumetat să se scoboare pe povârnișul repede și lunecos. Urcând dealul, unii dintre purtătorii năsăliei au alunecat, căzând jos, iar trupul lui Creangă a fost aruncat afară din sicriu, rostogolindu-se în vale. Păun a dat și el ajutor ca trupul neinsuflețit al marelui scriitor să fie ridicat și dus cu băgare de seamă, la locul de odihnă veșnică.

GREVE ȘCOLARE DE DEMULT

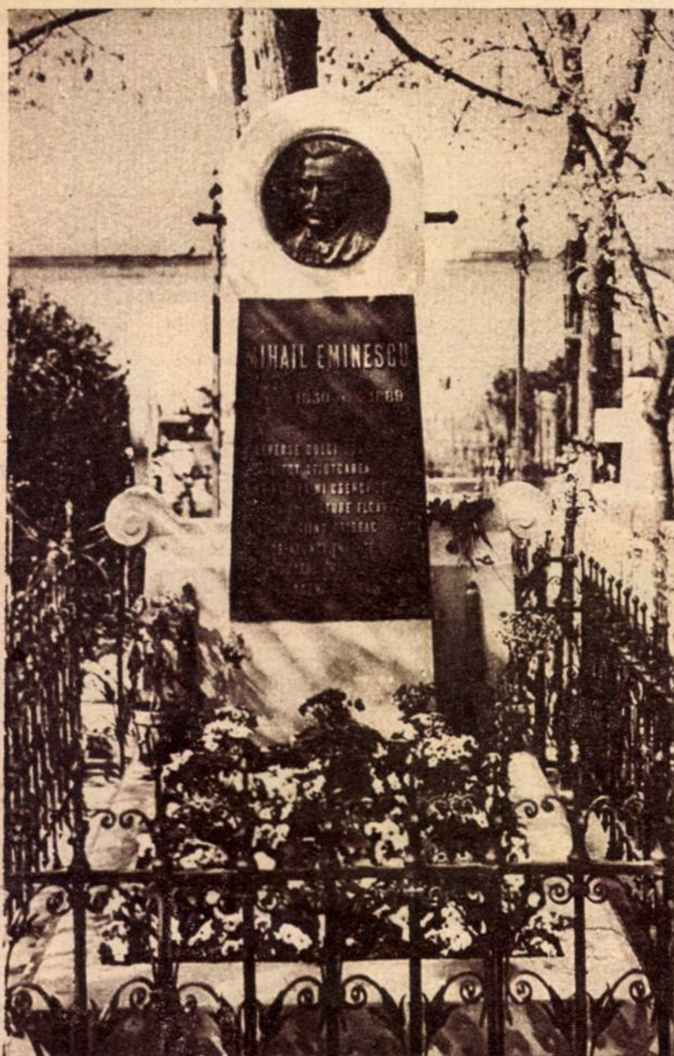
Mulți vor afla cu surprindere că poetul filosof și liric, care răsvrătise o lume prin poemele sale, prin adâncul cugetării lui, a prilejuit și o răscoală școlară, o grevă împotriva sa, pe când avea prozaicul rol de profesor de limba germană. Acest episod ciudat din viața lui Eminescu a fost descris de Const. Mille în romanul *„Dinu Milian"* și acum amplificat de Barbu Lăzăreanu.

Pentru a contribui la completarea istoricului grevelor școlare din secolul trecut, la care am luat și eu parte, voi povesti una.

Prin anul 1893 era profesor de filosofie și economie politică, la liceul „Matei Basarab", d. N. Săveanu, actualmente președinte al Camerei și fost ministru. Pe acea vreme, d. Săveanu, un tânăr elegant și simpatic, era foarte iubit de elevii săi pentru elocvența cu care-și făcea cursul, totdeauna extrem de atrăgător, vioi și colorat. Reușise să ne pasioneze pe toți pentru economia politică și filosofie. Băieții își cumpărau cărți de specialitate, chiar în afară de programa oficială, pe care le citeau apoi pe furiș, pitulați pe sub scara liceului sau prin alte ascunzișuri cunoscute numai de dânșii, atunci când „trăgeau la fit" din clasa vreunui dascăl plicticos, deși nu cunoșteam șarja nostimă a lui Eminescu, la adresa profesorilor pedanți: *„Falnic belfer molfăește fonfăind farafasticuri"*.

Ion Creangă.

← Mormântul lui Mihail Eminescu.

Mormântul lui Bogdan Petriceicu Hașdeu. →

Eram toți tobă de „economie politică" și despicam firul în patru, comentând tratatul de „logică" al lui Titu Maiorescu.

Dela cursul profesorului Săveanu, nu lipsia deobiceiu nimeni, Chiar dacă s'ar fi întâmplat să tragă la fit dela alt dascăl, atunci se reintorcea, sărea peste zid, păcălea pe portar, se expunea în fel și fel de chipuri, numai să vie la timp la lecția profesorului apreciat.

S'a întâmplat însă, nu știu din ce „motive de persecuție politică" — așa auziseră băeții — ca dascălul nostru iubit să fie înlocuit cu un altul. In mod spontan noi, cei din ultima clasă, am declarat grevă. Spre a demonstra în mod demn, am hotărît ca nimeni să nu mai tragă la fit dela alți profesori, dar toată clasa să dispară, ca prin farmec, la ora noului numit.

Directorul liceului, Demarat era dezolată că se ivise anarhia în școală. Om bun și înțelegător al sufletelor copiilor nu voia să ia măsuri drastice cari să nenorocească pe unul sau pe altul. Umbla forfota prin localul liceului și pe unde găsea câte un grevist ascuns, îl scotea afară strigând cu o voce detunătoare, care răsuna prin toate culoarele:

— *Magarule!!* (fără ă) *marș în clasă!*

In felul acesta am fost adus și eu în fața noului profesor. Eram considerat ca principal instigator al grevei. De altfel, încălzit de lecțiile profesorului Săveanu, urmam, în același timp, cursurile serale de Economie politică, pe care le făcea Ion Nădejde, șeful partidului social democrat, un erudit în materie. Acesta ne vorbea despre marii economiști englezi, germani, ruși: *Adam, Schmidt, Ricardo, Karl Marx, Cernisewsky*, precum și despre teoriile lui *Robert Owen, Fourier, Saint Simon.*

— Ia să vedem ce știe grevistu ăsta, pe care l-am găsit ascuns sub scară... Dacă nu răspunde cel puțin pentru nota 6, îl dăm afară din școală.

Noul profesor m'a întrebat ceva în legătură cu „teoria valorii". Am căutat să mă țin bine. De altfel eram la largul meu. Atât directorul cât și noul profesor au rămas uimiți, crezând că am citit din scoarță în scoarță pe acei diferiți învățați pe cari de fapt îi citam mai mult în chip superficial.

Toată cinstea s'a revărsat asupra tânărului profesor Nicușor Săveanu.

Băieții erau toți mândri de isprava mea, sperând, in mod naiv, că după această strălucită demonstrație, Ministrul de instrucție va reintegra pe valorosul profesor.

Totuși, după prânz, m'am pomenit că „d. profesor Săveanu" mă chiamă acasă la el:

— Sunt foarte mișcat de amintirea bună ce sper că o veți păstra și mai târziu despre profesorul vostru — mi-a spus el — totuși vă rog foarte mult să încetați greva, căci s'ar putea crede că eu v'am pus la cale. Imi faceți chiar un rău cu încăpățânarea voastră de a nu voi să asistați la cursurile noului profesor, care de fapt e un om foarte destoinic și veți avea de învățat multe del

dânsul. Te rog să comunici colegilor d-tale că aceasta este dorința mea.

Și mi-a strâns călduros mâna.

Am plecat cu ochii umeziți.

A doua zi, era perfectă liniște și ordine la liceul „Matei Basarab". Iar la ora de filosofie n'a lipsit niciun elev. Totuși eram oareșicum îngrijorați. Era aproape de sfârșitul anului și fostul nostru profesor, Nicușor Săveanu, nu ne recomandase nici un tratat de „Morală". Studiul era prevăzut în program, în ultimul an, iar profesorul dela Universitate, Coco Dumitrescu, pe care urma să-l avem la comisiunea de bacalaureat, auzisem că avea obiceiul să chestioneze mult din această „materie". La bacalaureat, elevii dela „Matei Basarab" au căzut într'adevăr într'o serie, unde se hotărîse să li se dea, pentru lucrarea scrisă, un subiect din „Morală". Altora, de la alte licee, le fuseseră repartizate subiecte din „psihologie" și din „logică", unde noi ne știam tari.

— Ce ne facem? Ne-am topit!... — își șopteau candidații, înghesuindu-se îngrijorați prin bănci. Eram convinși că vom cădea toți, la bacalaureat, deoarece nu văzusem nici măcar o copertă de tratat de „Morală". Ne miram de această neînțeleasă omisiune a profesorului iubit, pentru care întreaga clasă se expusese, făcând acea faimoasă grevă de simpatie.

— *Veți scrie despre determinism și liberul arbitru* — ne dictă Coco Dumitrescu, subiectul tezei.

Fețele tuturor băeților se înseninară, începând să-și zâmbească unii altora. Intr'adevăr, în urma recomandației profesorului Săveanu, citisem, între altele, în limba franceză, o cărticică din „Biblioteque utile", intitulată *„L'homme est-il libre?"* de George Renard. Dupăcum era obiceiul pe atunci, elevii aveau mici cenacluri, pe acasă pe la dânșii, unde se întruneau și discutau cărțile citite. Chestia determinismului și a liberului arbitru ne pasionase pe toți și o desbătusem cu multă aprindere, între noi.

Dupăcum faimosul Jourdain al lui Molière vorbea „în proză, fără ca să știe, tot astfel și profesorul Săveanu ne învățase tot ce prevedea programa oficială, fără să bănuim.

Mai toți am luat o notă mare la „Morală", care a tras mult în cumpănă la calculul mediei generale, asigurând diploma de bacalaureat multora dintre noi, mai slabi la alte materii.

SFÂRȘITUL LUI HAȘDEU.

D. Barbu Lăzăreanu citează o frază rezumativă, din „Adeverul", dela 30 August 1907, care dădea o imagine de ceeace au fost „funerariile" făcute lui Hașdeu, acum treizeci de ani: *„Ce înmormântare!... mai multă lume e la un cârciumar bogat!"*

E ciudat că Hașdeu începuse „să fie uitat" încă pe când trăia. Nu mult după moartea genialei sale fiice, Iulia Hașdeu, s'a sfârșit din viață și soția sa. Crunt lovit, în ce-a avut mai scump, Hașdeu se retrăsese între zidurile vechei mânăstiri din Dealul Spirei, cu turnul crăpat de cutremur, ziduri cari adăpostesc și azi „Arhivele Statului", al căror director era. In sihăstrie, s'a gândit cu sarcasm la posibilitatea de a asista ca un duh nevăzut, la propria-i înmormântare:

Și cu suflete dragi, cari in soare
Tot adastă sosirea-mi cu jind
Eu veni-voi la cea serbătoare
Pe cosciugul meu raze'mpletiud
O zglobie chindie să 'ntind
Să mă bucur, sătul de a mai plânge...
Ce mai lacrămi am vărsat pân' să plec!

Bineînțeles, aci nu este vorba de dansul țărănesc „chindia plin de vioiciune, ci de după amiaza zilei, înainte de apusul soarelui, cuvântul fiind derivat din turcescul *„ikindi"* al doilea ceas.

Creangă ne povestește cum, pe la chindii, Făt Frumos a ajuns la palatul zmeilor; iar Hașdeu visa să-și împletească, peste cosciug, razele soarelui...

După moartea d-nei Hașdeu, Bogdan Petriceicu Hașdeu nu era de văzut decât rareori. In orice caz, odată pe an se 'ntâlneau câțiva dintre admiratorii lui la cavoul mistic dela cimitirul Șerban-Vodă, când patru artiști executau, de nouă ori în șir, un quartet de coarde, care fusese dictat — se spunea — chiar de către însuși Iulia Hașdeu, cu prilejul unei comunicări spiritiste, venită de dincolo de stele.

ALEX. F. MIHAIL

Jean HARLOW

ERA SUPRANUMITĂ „VIJELIA BLONDA"

Cel mai recent portret al vedetei de cinema, Jean Harlow.

JEAN HARLOW, cea mai blondă artistă a ecranului, a murit. Ea s'a sfârşit după zece zile de boală, la vârsta crudă de 26 de ani şi în culmea uimitoarei sale cariere cinematografice.

Pe ecran, ea era tot atât de elementară ca şi tam-tam-urile junglei. Era eterna Afrodită, o încarnare a farmecului şi frăgezimii tinereţii.

Dacă o cunoşteai mai de aproape, descopereai întrânsa o femee blândă, bună, care nu ştia să afecteze, care avea un spirit profund democratic.

Prima mea întâlnire cu Jean Harlow a avut loc atunci când i se spunea încă Harlean Carpentier, adică pe adevăratul său nume. Avea 18 ani, era divorţată şi făcea figuraţie. Mai târziu, am întâlnit-o la diferite recepţii, în colonia filmului. La fiecare întrevedere aveam ciudatul sentiment că fata mi-era antipatică, fără să pot desluşi cauza acestui sentiment. Era evident că voia să placă şi în cele din urmă găsii că ceeace mă irita era obiceiul ei de a-şi face o intrare teatrală, cu efecte calculate.

Purta toalete colante, care o avantajau şi fiecare apariţie a sa era întâmpinată printr'un cor de oh-uri şi ah-uri. Ai fi zis că trăia în nouri şi nu se hrănia decât cu ambrozie şi nectar.

„Purtarea mea era în fond produsul unui teribil complex de inferioritate" mi se spovedia, ea mai târziu. „I-am considerat întotdeauna pe cei cari mă înconjurau superiori mie, cu toate că eram şi eu normal înzestrată, cu inteligenţă şi frumuseţe. In copilărie, evitam să-mi aleg tovarăşi de joc de vârsta mea, deoarece mă umilia grozav faptul că ei mergeau pe bicicletă mai bine şi se dovedeau la jocuri mai îndemânatici decât mine. Eram totuşi foarte sburdalnică şi reuşiam să fac destule pozne şi singură."

„Când m'am mai mărit, aveam groază de reuniuni şi cu mare greutate mă hotăram să fac cunoştinţe noui. Mi se părea că toată lumea mă iscodia şi-mi număra defectele. La premiera filmului „Hell's Angels", care n'a fost primul meu film, cum mulţi au crezut, ci un al doilea şi cel mai reuşit, mulţimea m'a înspăimântat. In clipele acelea, mă socotiam cea mai proastă actriţă de pe lume".

„Pe măsură ce progresam în cariera mea, eram din ce în ce mai nefericită. Multe nopţi le petreceam plângând, pentrucă-mi ajunsese la urechi o bârfeală, sau citisem desaprobarea în privirile cuiva".

„In această nenorocită perioadă a vieţii mele, începusem a mă analiza, ca nicio altă femee, cu obiectivitate, muncind ca un rob la reducerea defectelor şi la evidenţierea însuşirilor. Imi călcam pe inimă, căutând să fiu prietenoasă cu persoane ce nu-mi arătaseră decât animozitate. Prietenia a devenit un factor central, în existenţa mea. Această aserţiune poate să pară falsă şi învechită, dar e ceeace cred."

„In această epocă de auto-analiză şi transformare, îmi amintii de toate ideile şi idealurile cu care fusesem hrănită în copilărie. Am avut norocul să găsesc în mama mea o prietenă şi o confidentă. Ea m'a privit întotdeauna ca pe o individualitate cu sentimente personale şi cu nevoia de-a se desvolta în libertate. In loc de mustrări, ea avea sfaturi şi acum încă, discut cu ea fiecare eveniment mai important din viaţa mea. Ea m'a învăţat să nu-mi ascult decât de inimă, care este tribunalul suprem al unei femei şi să nu mă supun unor convenţiuni artificiale."

„In momente de profundă nefericire, ea mi-a arătat că viaţa oferă întotdeauna compensaţiuni întreite, pentru fiecare durere ce-ţi încearcă inima şi că numai proştii se lasă învinşi de amărăciune şi de misantropie."

„Mi-au fost întotdeauna urâte discuţiile, aşa că am evitat să joc cărţi. Privesc cu dispreţ fluşturateca-mi personalitate de pe ecran şi scopul meu a fost întotdeauna să mă îndepărtez de genul în care sunt silită să joc, de pasăre de pradă a sexualităţii."

Jean Harlow alături de copilul - minune al ecranului, Freddie Bartholomew.

„Am fost remarcată pentru felul cum mă îmbrac, dar în această privinţă metoda mea constă în a alege cele mai simple toalete ce puteam găsi, pentru a le accentua apoi cu accesorii frapante şi scumpe."

„Sunt de părere că ecranul ar trebui să reflecteze tempo-ul epocii noastre şi că acei cari se inspiră din trecut, caută doar să-şi scuze lipsa lor de curaj, de-a privi viitorul în faţă. După mine, un păcat cu onestitate recunoscut, este preferabil unei virtuţi ipocrite."

Jean a fost una dintre cele mai generoase staruri şi sta adesea la taifas cu servitorii săi. Ea ştia când cădea ziua de naştere a fiecăruia şi avea grijă să le facă daruri costisitoare. Ba am surprins-o chiar odată, într'o pereche de pantaloni uzaţi, ajutând zugravilor şi dulgherilor la lucru.

Jean era una dintre cele mai populare figuri în ţara filmului. Avea o veselie spontană, care se manifesta în feste, pe care le juca cu o delicioasă ştrengărie, colegilor săi. Râsul îi lumina adesea faţa şi era contagios, dar când figura-i era în repaos, te izbia prin matura-i sobrietate. Părea atunci cu mult mai în vârstă decât cei 26 de ani, pe cari-i avea.

Se spunea că blonda vedetă era încarnarea sofisticăriei, în lumea cinematografului, iar ea o definise ca pe „un amestec de hotărîre, libertate de gândire şi acţiune, şi capacitate de a sta pe propriile-ţi picioare".

Era într'însa o impulsivitate, care o menţinea meru vioaie. Avea reputaţia unei conduite extravagante; nimeni n'o văzuse vreodată făcând ceva „shoking", dar dădea impresia că ar fi capabilă, în orice moment, de te miri ce ispravă.

Odată Jean mi-a spus:

„Drace, regret că sunt blondă. Dac'ar fi după mine, aş fi brunetă. Şi dac'aş putea mai mult decât atât, m'aş renaşte bărbat. Aş lua drumul Yukon-ului, în căutare de aur şi aş cutreera lumea, în vagoane şi vapoare de marfă."

Vorbea curgător, sincer servindu-se de un limbaj idiomatic. Intotdeauna foarte atentă, prindea repede poanta interlocutorului său şi ura bârfeala.

Toaletele o preocupau într'o foarte mică măsură. Culorile predominante în garderoba sa erau negrul, galbenul şi albul. Nu-şi făcea decât şase costume pe an: două complete de stradă, o rochie de dineu, o rochie de restaurant şi două toalete de seară.

Pălăriile sale erau în genere similare ca forme, deoarece pentru cele mai multe dintre ele, ea da să i se copieze un model vechiu, purtat cu ani înainte.

La reuniunile mondene, apărea foarte rar, iar când turna în vreun film, îşi făcuse obiceiul să se culce dela nouă.

Susţinea că nu era frumoasă. N'am contrazis-o niciodată, dar între noi fie vorba, oglinda ei trebue să fi fost o mare mincinoasă. Era cu totul lipsită de vanitate şi niciodată nu şi-a pus însoţitorul în încurcătură, fardându-se în public.

Ea isprăvise recent un roman, de şaizeci de mii de cuvinte, pe care-l scrisese absolut singură şi este întitulat *„Today is Tonight"*, iar producătorii se şi gândiau serios s'o facă să turneze, într'o dramatizare a propriului său roman. Este povestea unei tinere femei, care devine actriţă de varieteu, spre a putea strânge banii necesari unei operaţii, care să redea soţului său orb vederea.

A început prin a vorbi franţuzeşte, mai înainte de a învăţa englezeşte, pentrucă a fost crescută de o guvernantă pariziană. Marea sa pasiune era colecţionarea de parfumuri, pe care mama sa avea grija se le ascundă, spre a o împiedica să le dăruiască prietenelor.

Ultima dată când am mai văzut-o, stam amândoi pe marginea unui bazin de înnot. Sub noi se întindea panorama de acoperişuri de ţiglă şi grădini verzi, care fac din Brentwood una dintre cele mai frumoase localităţi de vilegiatură. Purta nişte pantalonaşi maron şi un jumper galben, având mai curând aparenţa unui ştrengar de 15 ani, decât a unei sirene cinematografice.

„Sunt fericită, fericită ca niciodată" îmi zise ea, dându-şi capul pe spate

pentru ca vântul să-i poată flutura mai în voie buclele-i, incredibil de blonde. Soarele inundase totul, cu lumina sa strălucitoare, iar fața și ochii ei erau un reflex al acestei străluciri. Iți făcea impresia unei adolescente, radiind de sănătate și tinerețe.

„Imi am activitatea mea, o am pe mama și o sumedenie de cunoștiințe. In William Powel, am găsit prietenul ideal. Omul acesta este dotat cu un admirabil simț al humorului. Bill a fost pentru mine un puternic regenerator, un stimul mintal."

„Uneori stau aci singură, sub razele lunii și mă întreb ce-mi rezervă viitorul. Inainte obicinuiam să fac planuri, dar nimic din ceeace am proectat nu s'a realizat, așa că am încetat a mai privi înainte. Am rămas o fetiță și totuși, sunt femee. Viața mea a fost atât de aridă, atât..."

Genele sale lungi coborîră, acoperindu-i ochii, iar mâinile împreunate, îi acoperiră gura. Intr'o secundă, ea-și ridicase capul, iar ochii săi priveau într'ai mei, drept și sincer.

„Aceasta este viața pe care am visat-o întotdeauna. Imi doresc o existență sănătoasă, dar amuzantă. Doresc afecțiunea acelora pe cari-i iubesc și prietenia celor pe cari-i respect. Vreau să am certitudinea că ceeace fac este bine și că filmele mele vor continua să trăiască, chiar și atunci când nu voiu mai fi; iar când voiu părăsi acest pământ, lumea să spuie:

„Jean Harlow a fost sinceră cu ea însăși și cu ceilalți. Nu s'a dat niciodată drept ceeace nu era."

LEWY KELEHER

SERBĂRILE TINERETULUI, LA IAȘI

Dela corespondentul nostru din Iași, d. H. Brănișteanu.

1. ZIUA EROILOR

Defilarea unui grup de străjerițe dela școala normală Mihail Sturdza, în fața autorităților militare și civile, pe aleea eroilor dela cimitirul Eternitatea.

2. 8 IUNIE LA IAȘI

Un grup de străjeri din satele din jurul Iașului, veniți special să participe la serbări.

3. In ziua de 8 Iunie au plăcut îndeosebi demonstrațiile străjerilor dela Liceul Național. Fotografia noastră înfățișează grupul acestor străjeri.

4. STRĂJERIȚELE ȘI ZIUA EROILOR

Străjerițele defilează în fața autorităților civile și militare, cu prilejul Zilei Eroilor.

Fotografii Mimosa

D. Al. G. Donescu, un primar model, care are grijă de oraşul său

D. Al. G. Donescu, primarul general al Capitalei şi iniţiatorul Lunei Bucureştilor.

PESTE mulţi ani, când cei cari au pus piatră peste piatră la temelia unei capitale demnă de bogăţia şi întinderea ţării întregite, vor constitui trecutul, se va desprinde chipul luminos al unui primar care cu puteri uluitoare, izvorîte din dorinţa de bine şi frumos, a aruncat peste micime şi urâţenie haina unui progres înaintat, ce întârzia să vină pe cale normală. Continua prefacere care porneşte de sus, e pentru noi, cetăţenii, un puternic imbold. Nu te mai poţi împăca cu privelişti orientale, caldarâmul stricat sau baraca limonagiului instalată la colţul străzii.

O frumoasă fotografie înfăţişând Dealul Patriarhiei noaptea.

Unul dintre cele mai frumoase colţuri ale Bucureştilor.

Locurile virane, an după an, îşi micşorează numărul, străzile răsar largi, frumos asfaltate, curate ca în palmă, edificiile publice se înalţă mândre, linia modernă atât de simplă şi elegantă impresionând plăcut ochiul.

Pieţe spaţioase care deschid frumoase perspective au fost presărate în locuri nimerite, grădinilor publice li s'a dat atenţia cuvenită, iar în timpul din urmă a luat fiinţă unul din cele mai frumoase parcuri Carol II.

Pentru ca progresul să fie cât mai rapid şi conştiinţele să poată fi trezite în sensul unei accentuate legări de înflorirea oraşului în care vieţuieşti, **d. Alexandru G. Donescu** a luat iniţiativa sărbătoririi Capitalei prin „Luna Bucureştilor".

In parcul Carol II care an după an ia tot mai mare extindere, a fost instalată expoziţia, care cuprinde în sânul ei tot ce e legat de oraşul Bucureşti.

Care dintre noi nu-şi îmbogăţeşte mintea cu admirabilele cunoştinţe, fie că numai şi le împrospătează acum? Care dintre noi nu se simte mulţumit într'o admirabilă plimbare făcută pe lacurile Herăstrău şi Floreasca? Aerul e proaspăt, priveliştea plină de încântare. Un colţ unic de recreare se deschide aici pentru cetăţenii Capitalei. Numai o lună sau două — în „Luna Bucureştilor" — intrarea va fi cu plată, oferind vizitatorilor de pe tot cuprinsul ţării în schimbul unei taxe neînsemnate, un amplu tablou al situaţiei oraşului, cu înoirile ce s'au săvârşit între timp, precum şi diverse distracţii dintre cari nu trebue să omitem „Oraşul de pitici".

Spre Capitală trebue să se îndrepte toate privirile. Ea reprezintă gradul de civilizaţie a ţării, ritmul de progres, eforturile de înălţare. Străinii cari vin în ţară fac întâi aici popas, ca apoi să pornească spre regiunile noastre pline de pitoresc. D. primar general **Al. G. Donescu** a înţeles aceasta. D-sa este omul care ştie că fără frământare şi trudă grea, nu se poate face nimic trainic. Ridicarea oraşului, pe care-l conduce, la gradul năzuit se va împlini fără mari aşteptări. Prea ne-a obicinuit cu surprize ca să nu credem în izbânda pe care d-sa o poate duce, fără să simţim, la împlinire. Expoziţia Luna Bucureştilor, icoană reprezentativă a Bucureştilor de altă dată şi de astăzi, e un stindard care simbolizează calea de progres ce se va deschide acestui oraş, ale cărei graniţi se lărgesc mereu cuprinzând o populaţie tot mai însetată de o viaţă civilizată.

M. N.

Bucureştiul este în plină transformare. Străzi întregi se dărâmă, spre a face loc marilor bulevarde.

Jocuri şi dansuri româneşti în satul din expoziţia „Lunei Bucureştilor".

Culisele

Omul care nu doarme

DOMNUL Lică — Lică Teodorescu — e un fel de Barret al României. Fără să aibă vasta organizație a celebrului impresar francez, domnul Lică pune la cale aproape toate turneele de teatru românesc. Dacă spectatorii Capitalei nu prea îl cunosc, în schimb Provincia, inclusiv ținuturile alipite, îl știu ca pe un cal breaz.

S'ar putea spune că domnul Lică este adevăratul educator artistic al provinciei, unde numele său pe afiș, ca administrator al turneului, constitue o garanție că nu va fi... chiul. Nu-l cunosc bucureștenii, dar în schimb îl cunosc cheferiștii, chiar acarii. Domnul Lică a fost pe vremuri actor, dar și-a dat seama că e mai comod să vezi pe alții jucând și a început să se specializeze în organizarea de turnee, ajungând mare director de teatru ambulant, căci aproape toți actorii români au fost angajații lui.

Ca înfățișare, domnul Lică e mare cât port-drapelul dela regimentul de gardă călare; te uiți la el și vezi că nu se mai isprăvește. Poartă monoclu ținut cu șiret de mătase, iar iarna îmbracă șubă. Se înebunește după frazele bombastice, accentuează primele silabe ale cuvintelor și în întregul lui fel de a fi are ceva din „cei trei mușchetari".

O trupă veselă, înainte de a pleca în turneu.

Când își anunță reprezentațiile în Provincie, domnul Lică întrebuințează fraze ca acestea: „cel mai mare artist român" „formidabilul succes", „triumful stagiunii bucureștene", „cel mai extraordinar spectacol care s'a văzut vreodată". Nu știu cum se face, dar pentru domnul Lică fiecare artist cu care face turneu este „cel mai mare artist român".

Superstițios din cale afară, domnul Lică, atunci când pleacă spre gară, nu ți-ar ieși cu niciun preț decât cu dreptul. In drum spre gară face câte șapte cruci la fiecare biserică, după ce cu o săptămână înainte a dat câteva acatiste.

Domnul Lică poate fi denumit „omul care nu doarme" căci n tot timpul turneului e treaz și la orice oră din noapte stă de veghe pentru ca vagoanele să fie atârnate cum trebue.

E un dușman fără margini al actorilor care nu-și învață rourile. Intră singur în cușca sufleurului și când miroase că un interpret nu știe rolul în loc să-i sufle, îi ține din cușcă următorul limbaj, spre disperarea actorului în chestiune, care simte că-i vine damblaua:

— Zii, nu știi? Vasăzică dacă nu-ți suflu, nu poți merge mai departe! Bravo! Și nu vrei să joci fără o mie de lei pe seară.

Odată cu venirea toamnei, Provincia se împodobește cu afișe multicolore și domnul Lică, cu reprezentațiile lui „de gală" isbutește să întrerupă pentru un moment, preocupările localnicilor asupra „aventurilor sentimentale ale domnului Tefelei, băiat bine și profesor de caligrafie la gimnaziul din localitate". Domnul Lică e unul dintre puținii oameni cari s'au îmbogățit din artă. In schimb Provincia trebuie să-i fie recunoscătoare, căci a scăpat-o de plaga cabotinilor cari vindeau bilete pentru reprezentații cari nu se dădeau vreodată.

IOAN MASSOFF

D. ROMULUS CIOFLEÇ

al cărui excelent roman „Vârtejul" cunoaște un frumos succes de librărie. „Vârtejul" este o carte admirabilă, pe care o recomandăm.

„REALITATEA ILUSTRATĂ", revistă de informații și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 de pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți", în 24 pagini tipar obicinuit. Director: Nicolae Constantin. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 7—9. Telefon 3-8430. Cec. postal: 2741. Adr. telegrafică: „Realitatea" București. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei: șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. In Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și de Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an: lei 700; pe 6 luni 350 lei: pe 3 luni 150 lei. In toate celelalte țări din Europa, pe un an: 550 lei, pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei.

ASPECTE ŞI CURIOZITĂŢI DIN TOATĂ LUMEA

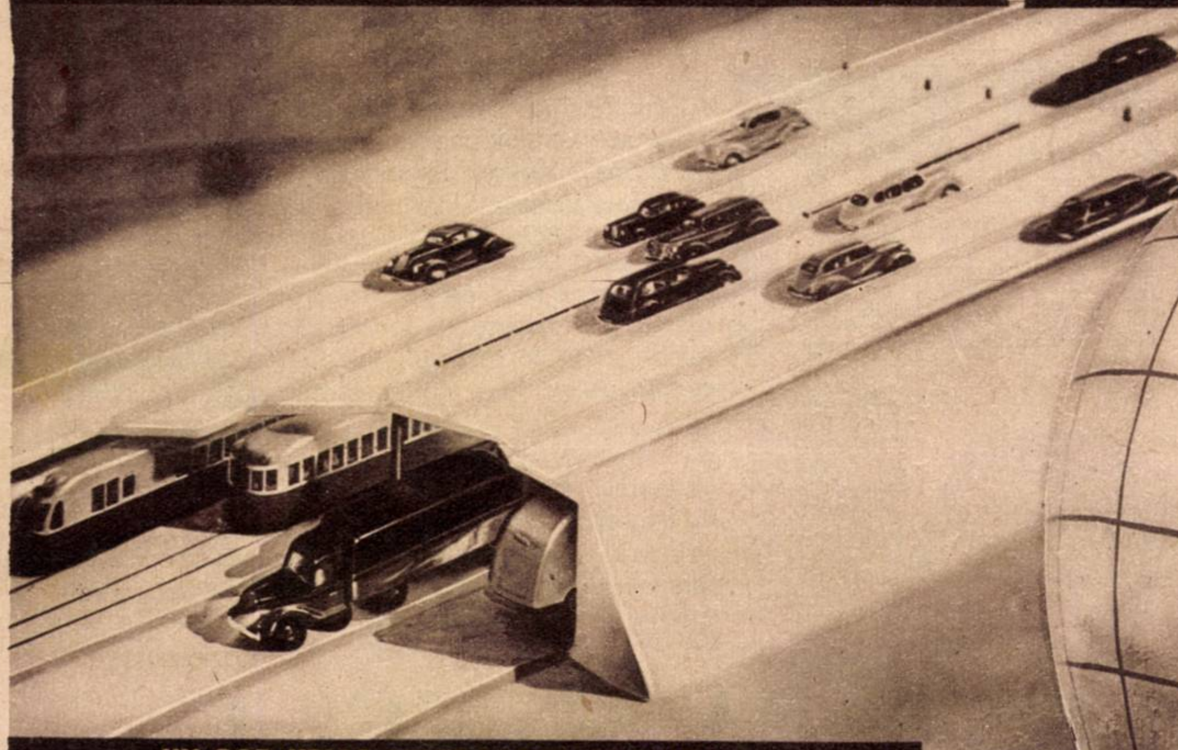
OBICEIURI OLANDEZE, IN AMERICA

Oraşul Holland din Statele Unite şi-a luat numele dela marele număr de Olandezi, cari trăiesc acolo. Locuitorii poartă, la festivităţi, costumele din patrie. In fotografia noastră vedem pe Olandezi curăţindu-şi străzile, în vederea unor mari festivităţi, care au durat o săptămână.

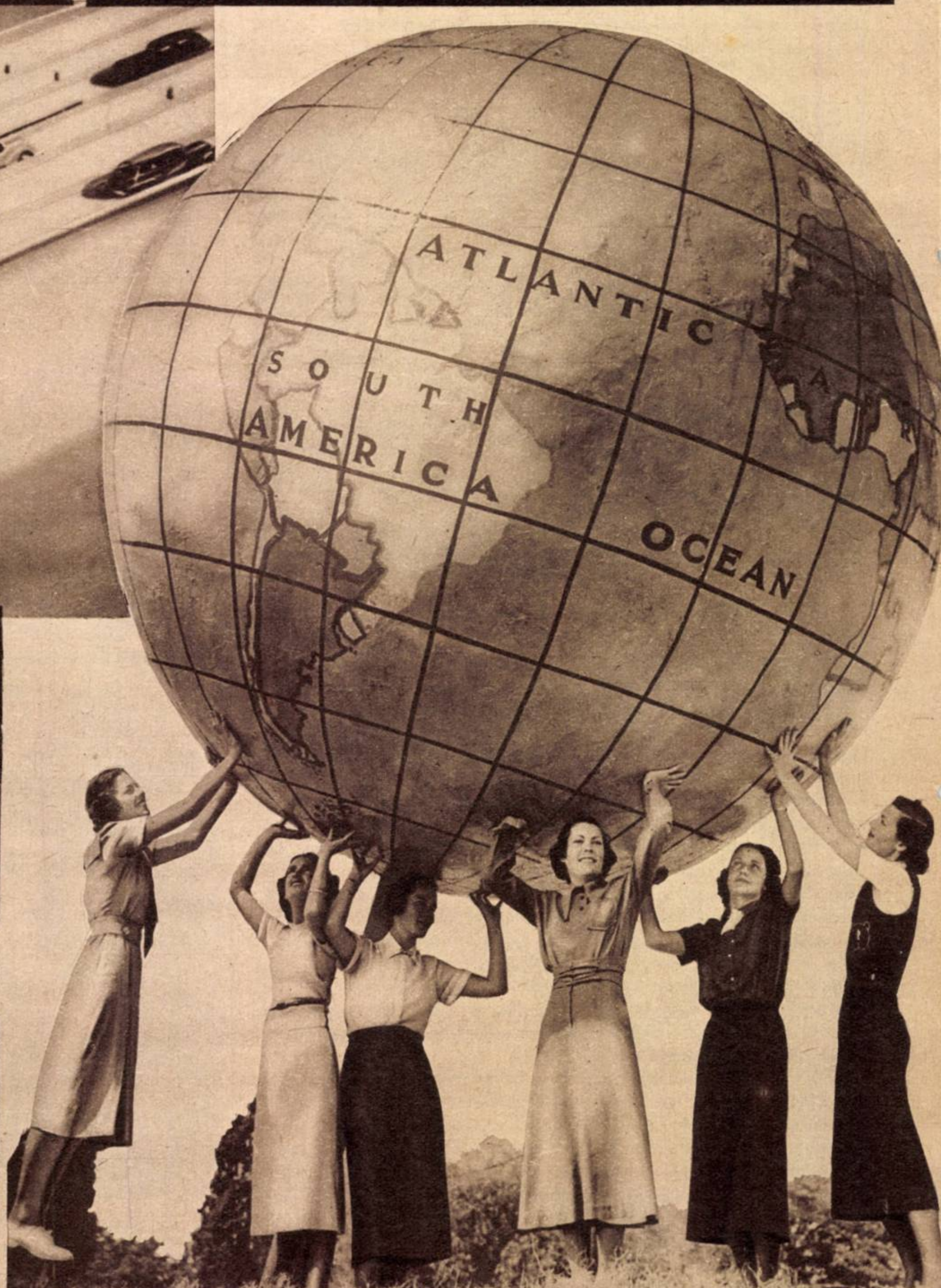
SE CAUTĂ O SPORT-GIRL

Un mare strand din Los Angeles a organizat un concurs pentru găsirea unei sport-girl. S'au prezentat atât de multe şi atât de nostime concurente, încât juriul a fost pus în mare încurcătură. Fotografia noastră este edificatoare în această privinţă.

UN POD URIAŞ PESTE LACUL MICHIGAN

Abia terminat Golden-Gate-ul din San Francisco şi iată America se interesează din nou de proectul unui pod mai uriaş. Este vorba să se construiască un asemenea pod peste lacul Michigan. Podul ar urma să aibă două etaje, unul pentru metro şi camioane, iar altul pentru automobilele uşoare. Fotografia noastră înfăţişează o machetă a podului proectat.

INCĂLŢAMINTEA IN DESACORD

Cu toată căldura, sentinela dela Palatul Buckingham se simte desigur mai bine atunci când primeşte vizita picioruşelor fetei gingaşe. Pantofii numărul 34 sunt în vizită la ghetele numărul 45. Ce lipsă de armonie!

INTREG PĂMÂNTUL PURTAT PE BRAŢE

Aceste studente din Los Angeles poartă pe braţele lor întreg pământul. Globul pe care-l vedem a jucat un rol important la congresul universitar internaţional la care au participat reprezentante a 50 de naţiuni.

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL XI No. 545
30 IUNIE 1937
10 LEI

In acest număr:

Scrisorile secrete ale Ţarului Nicolae către mama sa

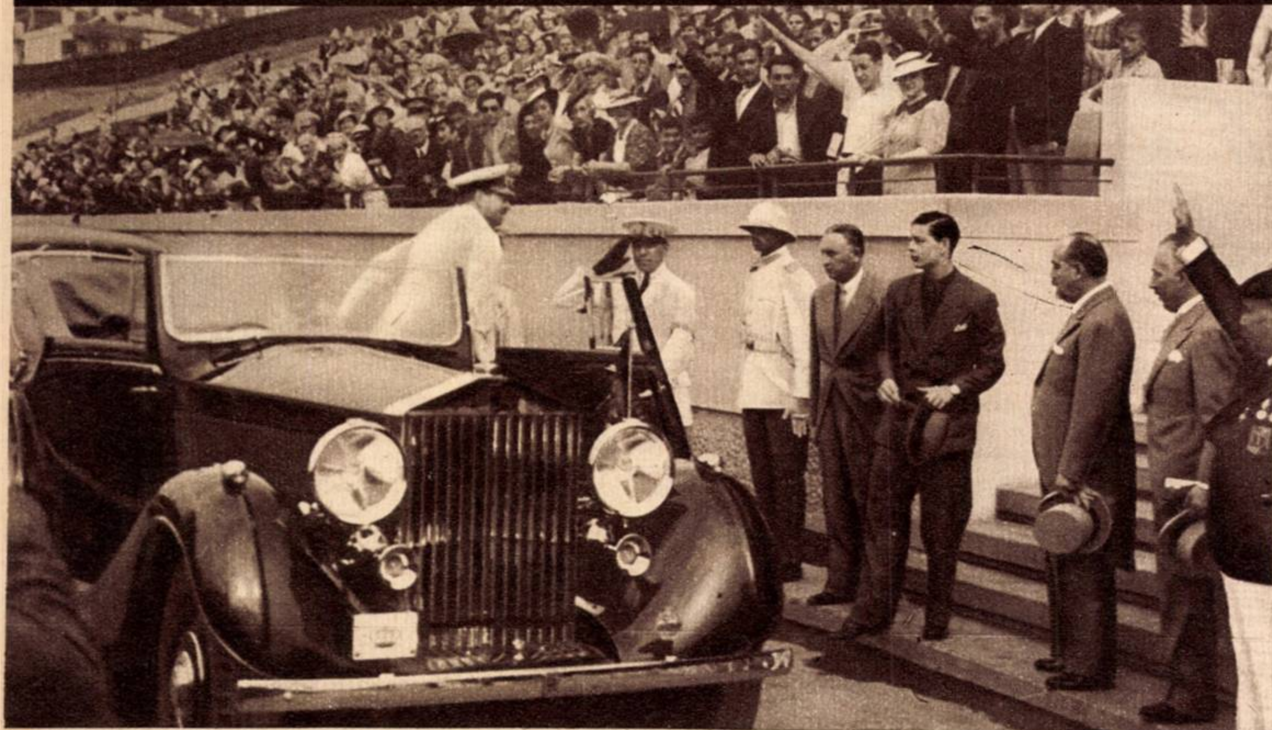
Gânduri tainice ale ultimilor Romanoffi, desvăluite din epistole importante.

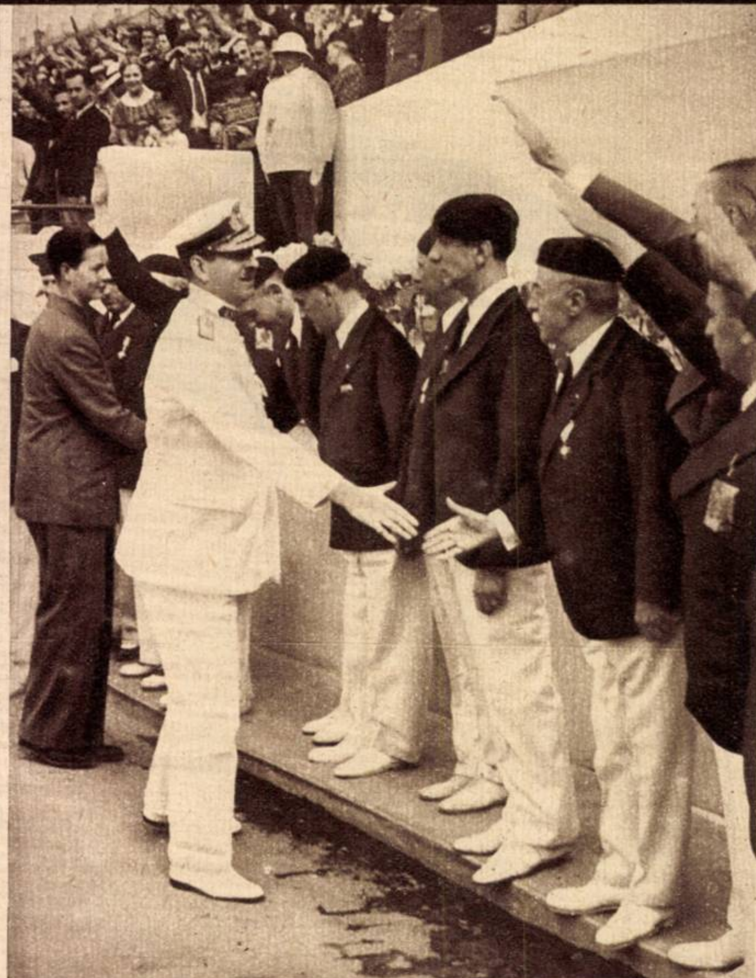

A INCEPUT VACANŢA!

10.000 SPORTIVI AU DEFILAT PRIN FAȚA SUVERANULUI DE ZIUA

In aclamațiile miilor de sportivi, Suveranul descinde din mașină, fiind întâmpinat de Marele Voevod Mihai, de autorități și de oficialii sportului.

M. S. Regele Carol II și Marele Voevod Mihai strâng mâna oficialilor federației.

In tribuna regală, M. S. Regele Carol II și Marele Voevod Mihai primesc defilarea sportivilor.

Secția de box a asociației sportive „Jandarmeria" defilează prin fața tribunei regale.

Sportivele au fost de minune reprezentate la Ziua Națională a Sporturilor.

Asociația sportivă a regimentului I grăniceri a defilat, producând o frumoasă impresie.

(Fotografii Grosaru)

(Fotografii Grosaru)

NAŢIONALĂ A SPORTURILOR

1. Una dintre echipele de football, care au defilat la ziua naţională a sporturilor.

2. Secţia feminină a condus defilarea sportului studenţesc.

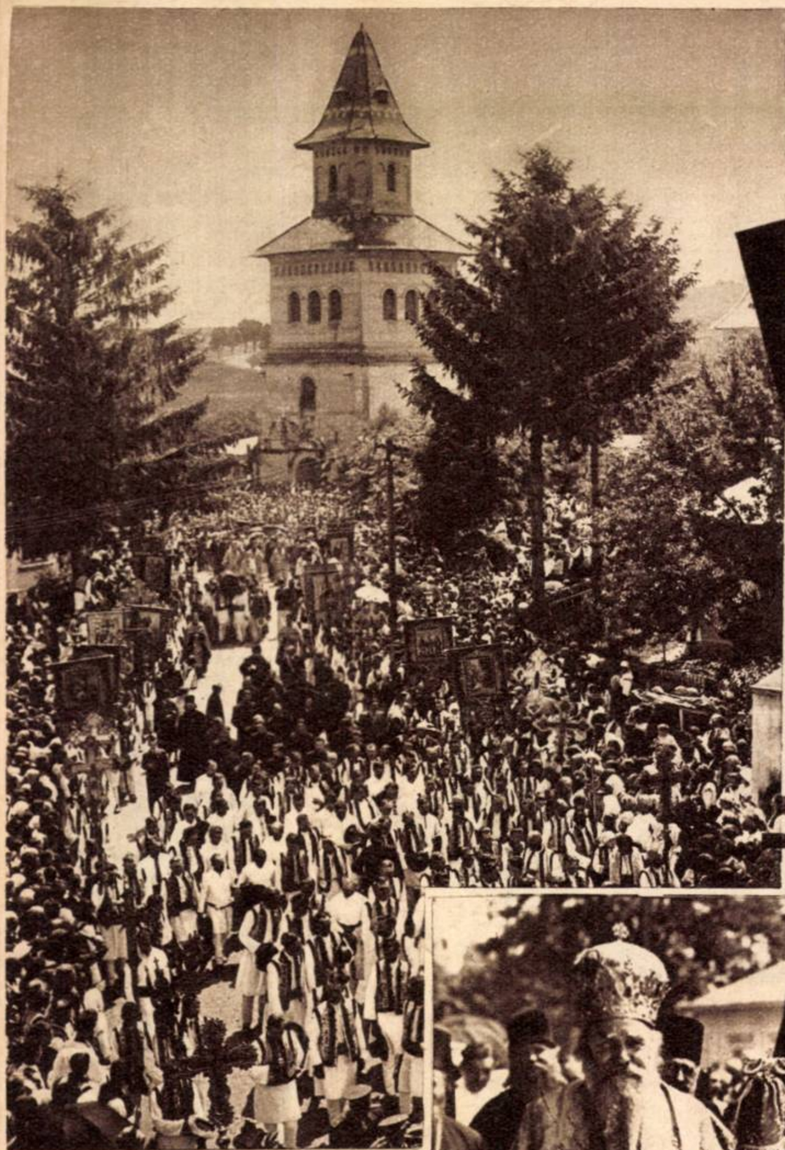
3. A. S. Jandarmeria după trecerea prin faţa tribunei regale.

4. Secţia feminină a societăţii de gimnastică „Aurora".

PROCESIUNEA CU MOAŞTELE SFÂNTULUI ION LA SUCEAVA

Aspectul mânăstirii Suceava cu miile de credincioşi în jurul ei, în ziua procesiunii.

Sicriul cu moaştele sfântului Ioan este purtat pe străzile oraşului.

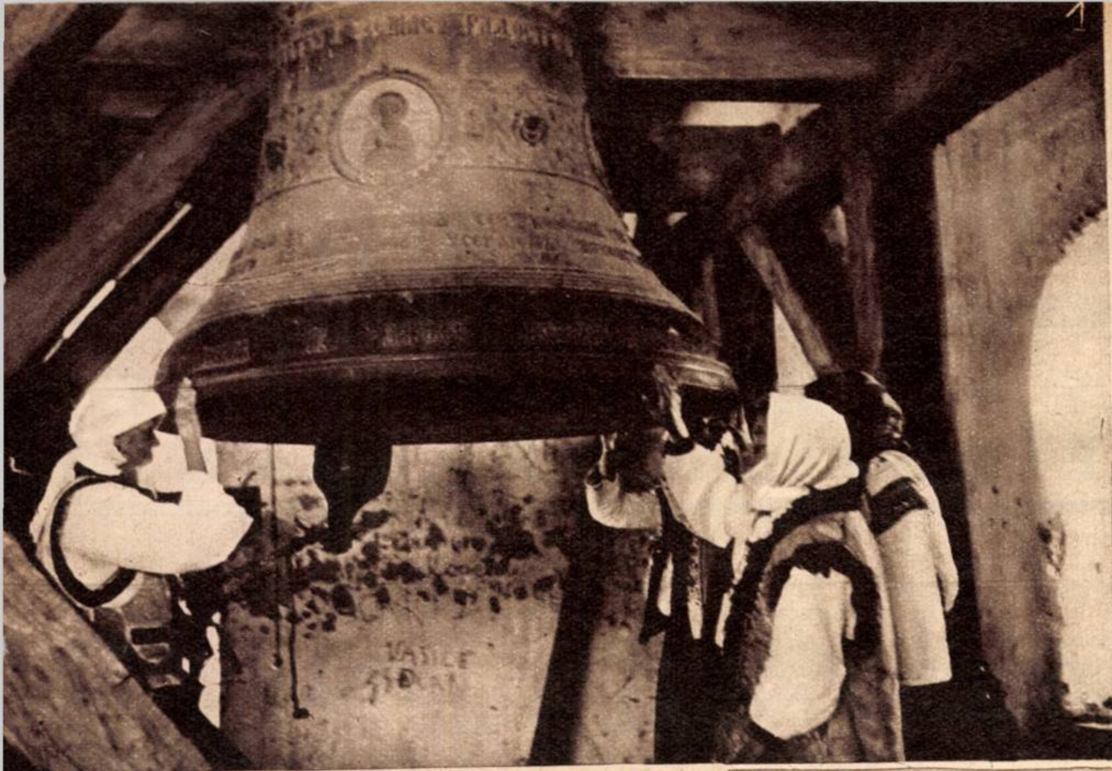
In urma sicriului: Mitropolitul Bucovinei, Puiu Visarion (mijloc) şi Episcopii Cosma al Dunării (stânga) şi Nifon al Huşilor.

Mulţimea dă asat la poarta mânăstirii Suceava.

Arhimandritul Scriban predică credincioşilor, în faţa închisorii.

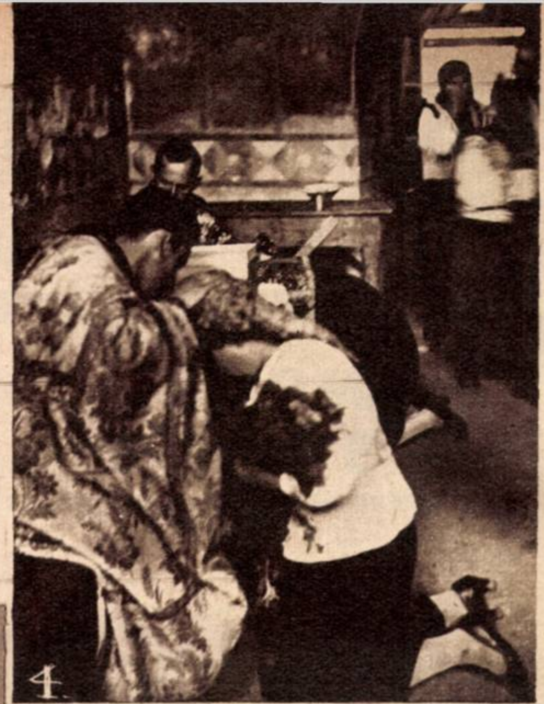
1. După procesiune e obiceiul ca femeile să sărute clopotul. In acest scop, ele asaltează clopotnița.

2. Călugării lipoveni dela Fântâna Albă asistă la slujba religioasă.

3. Mulțimea din căruțe urmărește procesiunea.

4. Inainte de a se închina Sfintelor Moaște, credincioșii se împărtășesc.

(Fotografii Berman)

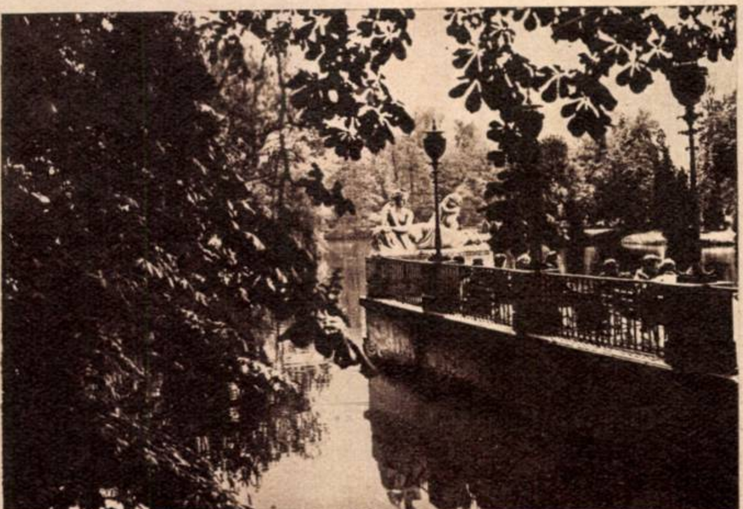

Plecarea M. S. Regelui la Varșovia

Pe peronul gării Mogoșoaia, Suveranul dă mâna d-lui Richard Franasovici, ministrul comunicațiilor.

O minunată vedere din parcul palatului Lazienki din Varșovia, unde a locuit Suveranul nostru.

SCRISORILE SECRETE ALE ŢARULUI NICOLAE CATRE MAMA SA

GÂNDURI TAINICE ALE ULTIMILOR ROMANOFFI, DESVĂLUITE DIN EPISTOLE IMPORTANTE

CORESPONDENŢA dintre Nicolae al II-lea, ultimul Ţar şi mama sa, bătrâna ţarină Maria, abia acum descoperită în arhivele secrete de stat ale Rusiei, este de un profund omenesc şi în acelaşi timp de mare interes istoric. Aceste scrisori ne redau portretul sufletesc al ultimului dintre Romanovi şi ne introduc în culisele evenimentelor, care ne-au afectat atât de profund generaţia.

Scrisorile ni-l înfăţişează pe Ţarul Nicolae ca pe un fiu, soţ şi părinte afectuos, ca pe un om profund religios, îndrăgostit de muzică, de natură şi mare iubitor de animale; un pater familias, care ura viaţa pompoasă de suveran şi ca un om timid, căpătând crize de nervi atunci când trebuia să treacă trupele în revistă sau să ţină un discurs. Dar aceleaşi documente ne redau portretul caracteristic al omului slab, tandru şi afectuos faţă de ai săi, bonom, dar foarte puţin binevoitor faţă de ceilalţi şi de o superficialitate sentimentală, care-i permitea să uite meritele unui serv devotat, în momentul când nu mai avea nevoie de el.

Veneraţia pe care o păstra memoriei părintelui său a fost unul din principalele motive care, împreună cu un orizont foarte strâmt politic, l-a făcut să creadă că avea sacra misiune de-a se menţine pe urmele lui Alexandru III, apărând privilegiile unui sistem de guvernământ autocrat.

In vremea când au fost scrise aceste scrisori, cei mai mulţi dintre sfetnicii ţarului cunoşteau bine diferitele teorii şi doctrine, adesea contradictorii, ale grupurilor revoluţionare, din imperiul unde oprimarea ajungând o artă, revoluţia se transformase în ştiinţă.

SENTIMENTAL

Intr'una din scrisorile sale, Nicolae vorbind despre revoluţionari, scrie: *„avocaţi, ingineri şi alţi oameni de nimic"*, iar în celelalte îi numeşte pur şi simplu anarhişti.

Mai mult sentimental decât capabil de vreun ataşament profund de gratitudine, Nicolae scrie că odată, la o paradă, i-au dat lacrimile de emoţie şi că a plâns o zi întreagă, atunci când i-a murit căţelul favorit.

Pe de altă parte însă, în ziua când prim-ministrul Stolypin, pentru care Nicolae avusese pe vremuri cuvinte de mare admiraţie, şi care şi-a servit suveranul cu profund devotament, moare asasinat, sub ochii Ţarului, binecuvântându-l, acesta din urmă pomeneşte despre tragicul eveniment într'o lungă scrisoare, pe care o începe descriind deschiderea unei expoziţii, lansarea unui vas de război şi alte ceremonii.

Bătrâna Ţarină Maria, căreia fiul i se adresează cu „dragă şi scumpă mamă", apare din scrisorile ei ca o personalitate mai puternică decât Nicolae. Ce-i drept, ca şi el, ea nu poate înţelege evenimentele şi problemele ce stau în afara cercului obicinuit; dar atitudinea, pe care o are, e mai puţin şovăitoare.

INDEMNURI LA MODERAŢIE

Ea este aceea care-i atrage atenţia lui Sergius Witte, atunci când dezastruosul sfârşit al războiului cu Japonia şi primele simptome ale cutremurului politic din 1905 indică cursul evenimentelor.

Deşi tot atât de profund afectată ca şi Nicolae, atunci când Marele Duce Mihail, fiul ei cel mai mic, se căsătoreşte cu o femee sub rangul lui şi împotrivă voinţei familiei sale, înţelepciunea şi dragostea ei de mamă o îndeamnă să recomande moderaţie lui Nicolae.

Vom reproduce în aceste pagini cele mai interesante şi mai caracteristice dintre scrisorile schimbate între mamă şi fiu.

O parte importantă din această corespondenţă pomeneşte despre familia regală engleză şi viaţa la curtea britanică, cu care bătrâna ţarină avea legături de rudenie, prin sora sa, Regina Alexandra. Acest fapt ne face să întâlnim nume familiare ca: Unchiul Bertie — Regele Eduard al VII-lea; Tanti Alix — Regina Alexandra; Georgie şi May — Regele George al V-lea şi Regina Mary.

Pentru a înţelege mai bine numeroasele referiri din scrisorile membrilor familiei imperiale ruse, trebuie să ştiţi că Alexandru al III-lea, părintele Ţarului Nicolae al II-lea, a supravieţuit fratelui său mai mare, Nicolae — Unchiul Nixi — care a fost primul logodnic al ţarinei Maria. Pe patul de moarte, el i-a cerut Mariei să se căsătorească cu fratele său, devenit mai târziu Ţarul Alexandru al III-lea. Acestuia din urmă, i-au supravieţuit apoi fraţii săi: Sergiu, guvernator al Moscovei, ucis mai târziu de către un terorist; Vladimir, comandantul-şef al gărzii imperiale; Alexei, comandantul-şef al flotei cu titlul de amiral, şi Paul.

Soţia lui Sergiu, Ella — Elisabeta de Hessa — era o soră a Ţarinei Alexandra Feodorovna, soţia lui Nicolae al II-lea, în a cărui corespondenţă aceasta apare ca „Alix" pur şi simplu, persoană cu totul distinctă de „Tanti Alix".

Nicolae al II-lea a avut doi fraţi: Marii Duci George (mort de tuberculoză) şi Mihail,

Acest document fotografic, fiind unul dintre primele făcute în aer liber, în Rusia, în jurul anului 1860, nu precizează pe cine înfăţişează ilustrata. E fără îndoială însă că sunt copii dela curte. Interesante sunt costumele pitoreşti pe care le poartă aceşti copii.

Ţarul Nicolae al II-lea şi Ţarina Alix.

„Mişa" ucis mai târziu în cursul revoluţiei bolşevice, şi două surori, Olga şi Xenia. Bătrâna ţarină Maria era ca şi răposata regină Alexandra a Angliei, o fiică a regelui Cristian al IX-lea al Danemarcei, care apare în scrisori sub denumirea de „Apapa", iar soţia acestuia, regina Louisa, e numită „Amama". Şi însfârşit fiii lor sunt „unchii" Valdemar, „Fredy" (Frederick) şi „Willy" (Wilhelm), pe atunci rege al Greciei.

DOI FRAŢI, DOUĂ SURORI

Trei „Georgie" figurează în corespondenţă: răposatul George al V-lea al Angliei, Marele Duce George, fratele lui Nicolae şi Prinţul George al Greciei, bunicul actualului rege al Elenilor.

Scrisorile cuprind o perioadă, începând din tinereţea lui Nicolae până'n Noembrie 1917, când atât mama cât şi fiul căzură în mâinile guvernului Kerensky; Maria se afla atunci în Crimeea, iar Nicolae la Tobolsk.

In 1894, Nicolae avea 26 de ani şi era de cinci ani în dragoste cu Prinţesa Alice de Hessa, cu toate că părintele său se opusese căsătoriei atunci când proectul fusese pentru prima dată adus în discuţie, în 1891. Dar atât Elena de Orleans, cât şi Margareta de Prusia, cărora le dădeau târcoale emisarii Ţarului Alexandru, refuzaseră să se căsătorească cu ţareviciul, pe motiv că nu voiau să îmbrăţişeze ortodoxismul. In sfârşit, în 1894, căzând greu bolnav şi simţind că i se apropie sfârşitul, Alexandru lăsă să se îndeplinească cea mai înfocată dorinţă a fiului său şi Nicolae obţinu permisiunea de a se duce la Darmstadt, spre a o peţi pe „Alix".

Alice refuză la început propunerea, din aceleaşi motive ca şi celelalte două prinţese, Elena şi Margareta: dorinţa de a nu-şi schimba confesiunea; dar perseverenţa Ţareviciului Nicolae triumfă, în cele din urmă. Când primi vestea logodnei, bătrâna ţarină Maria îi trimise o scrisoare în care-şi exprima toată bucuria ei şi pe care o vom reda mai jos.

ŢAREVICIUL DESCRIE ÎMPREJURĂRILE IN CARE ŞI-A PEŢIT PRINŢESA

In răspunsul său, Nicolae dă mamei sale o relatare detailată asupra felului cum au decurs lucrurile. Persoanele menţionate sunt; Ernest, Duce de Hessa, fratele lui Alix (numit de el Erni); soţia acestuia, Victoria, sora reginei noastre Maria (numită Ducky); Tanti Michen este Prinţesa Maria, o prinţesă germană, căsătorită cu marele duce Vladimir, unchiul lui Nicolae, din partea tatălui său; „Împăratul"—Kaiserul Wilhelm al II-lea al Germaniei, şi „Tanti Ella", sora lui Alix, soţia unchiului lui Nicolae, Sergiu.

Palatul Edinburg din Koburg, 10 Aprilie 1894

Scumpă şi iubită Mamă,

Nu ştiu cum să încep această scrisoare. Grozav aş vrea să fiu acum lângă tine, dar gândurile-mi sunt cam confuze. Iată însfârşit cum, cu ajutorul lui Dumnezeu, încercarea mea, care mi se părea atât de irealizabilă, a fost încununată de succes.

A doua zi după ce-am sosit aci, am avut o lungă şi dificilă discuţie cu Alix, în care am încercat să-i demonstrez că nu putea face altceva decât să-şi dea consimţimântul, că pur şi simplu nu încăpea refuz. Ea plânse tot timpul, şoptind din când în când: „Nu, nu pot!" Dar nu m'am descurajat şi am continuat repetând, insistând asupra celor spuse mai înainte. Şi cu toate că această întrevedere dură două ore, nu ajunserăm la nici un rezultat, pentrucă nici ea şi nici eu nu voiam să cedăm.

A doua zi de dimineaţă am fost mai calmi. I-am dat scrisoarea ta şi după aceea n'a mai spus nimic. Aceasta era pentru mine un fel de dovadă că lupta ce se dăduse în ea, dela prima noastră discuţie, se apropie de sfârşit.

Căsătoria lui Erni cu Ducky era cauza durerii şi a nehotărîrii ei. Ea hotărî să vorbească şi cu Tanti Michen, iar Erni o încurajă pentru aceasta. Însfârşit, îmi dădu a înţelege că erau speranţe ca totul să se termine cu bine.

Intrucât mă priveşte, pot spune că am petrecut acele trei zile într'o stare penibilă de tensiune. Rudele mă întrebau, fiecare, despre ea, urându-mi succes; cu un cuvânt, au fost cu toţii de o mişcătoare solicitudine. Dar aceasta mă făcea să mă tem cu atât mai mult de insucces.

Impăratul a făcut şi el tot ce i-a stat în putinţă; a vorbit chiar cu Alix şi a adus-o în dimineaţa aceea — 8 Aprilie — la noi acasă. Apoi ea s'a dus la Tanti Michen şi, curând după aceea, a venit în camera unde mă aflam cu Unchii, cu Tanti Ella şi cu Wilhelm. Furăm lăsaţi singuri şi dela primele-i cuvinte consimţi! Numai Dumnezeu ştie ce a fost pe mine atunci.

Am plâns ca un copil şi ea la fel; dar expresia figurii sale se schimbase — faţa-i era iluminată de o fericire senină.

Dragă mamă, nu-ţi pot spune cât de fericit mă simt şi totodată cât de trist, pentrucă nu sunt cu tine şi nu vă pot strânge la piept în clipa aceasta, pe tine şi pe dragul de Papa.

Lumea şi-a schimbat faţa pentru mine: natura, omenirea, totul; toţi îmi par buni, iubitori şi fericiţi.

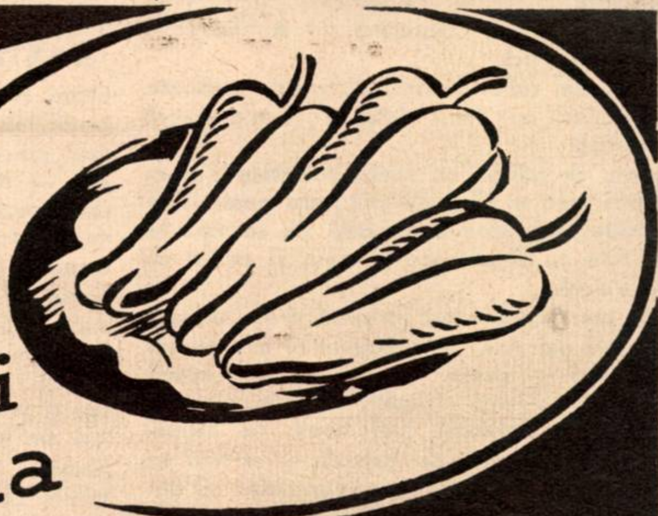
Abia acum ţi-am putut scrie, mâinile-mi tremurau şi am trebuit să fac ce făcea şi restul familiei — să răspund la sute de telegrame, cu toate că aş fi preferat să stau singur, într'un colţişor, cu draga mea logodnică. Ea e acum complet schimbată; veselă, amuzată, vorbăreaţă şi tandră. Nu ştiu cum să-i mulţumesc lui Dumnezeu, pentru atâta fericire. Am avut chiar în ziua aceea un Te-Deum, în biserica lui Tanti Marie, la care a asistat şi ea, împreună cu toate surorile sale. Dorinţa lui Alix a fost să petrecem noaptea la Darmstadt. Acum va privi cu alte sentimente casa ei. Intenţionasem să plec mai departe, pentru două săptămâni, dar acum cred că mă voiu întoarce mai devreme, pe la mijlocul săptămânii Paştelui. Ţiu să mai stau puţin cu ea.

Şi acum, mamă dragă, trebue să încheiu. Iţi trimit alăturat scrisoarea ei către tine. Multă dragoste Tatei şi tuturor celorlalţi.

Al tău,
NICKY

Continuarea în pagina următoare

O IMPĂRĂTEASĂ VARSĂ LACRIMI DE BUCURIE!

Primind vestea logodnei sale, mama Țareviciului Nicolae îi scrie această scrisoare, plină de bucurie:

Gatshina, 10 Aprilie 1894.

Dragul meu Nicky,

N'am cuvinte să-ți spun cât sunt de încântată și cât de mare mi-a fost bucuria, la primirea fericitei vești. Mă simt aproape copleșită de fericire. Dar cât de rău îmi pare că nu sunt alături de tine, scumpul meu Nicky, în acest mare moment al vieții tale, și că nu pot să te sărut și să te binecuvântez, din adâncul inimei.

Fie ca bunul Dumnezeu să-ți dea binecuvântarea Sa și toate fericirile posibile, pe acest pământ. Aceasta este ruga mea ce se înalță fierbinte către El, pentru tine scumpul meu Nicky.

Cu lacrimi de bucurie și emoție m'am dus să dau fericita veste lui Papa, apoi Xeniei și lui Sandro (Marea Ducesă Xenia și soțul ei Alexandru).

In seara când ai plecat, totul îmi părea atât de întunecat și fără de speranță, încât inima-mi sângera, când te-am văzut ducându-te, iar de atunci gândurile și rugăciunile mele au fost vecinic cu tine; dar acum mulțumesc lui Dumnezeu, El a aranjat lucrurile cum nu se putea mai bine.

Ești fericit și mulțumit, iar noi cu atât mai mult, cu cât te știm astfel, cu dorința ta cea mai fierbinte îndeplinită, după atâtea necazuri. Așa că acum așteptăm cu febrilă nerăbdare prima scrisoare, care să ne spuie cum s'au petrecut lucrurile.

Nu-ți poți închipui cât îmi e de penibil că mă aflu atât de departe de tine, într'un asemenea moment și cum îi invidiez pe toți unchii și mătușile tale și cât de înciudată sunt că ei îți stau în preajmă, pe când noi, care-ți suntem atât de apropiați și ne ești atât de drag, stăm aci. E o situație grozav de grea și de tristă pentru noi.

Vă sărut pe amândoi, dragii mei copii, din toată inima. Dumnezeu să vă binecuvinteze și să vă ție. Sper că draga de Alix mă va privi ca pe o mamă iubitoare, care-și deschide brațele spre a o primi, ca pe propria ei fiică. Tatăl tău te îmbrățișează cu dragoste și-ți dorește toate fericirile. Dumnezeu cu tine,

MAMA TA, care te iubește

Complimente tuturor.

Bătrânei Țarine Maria îi displace titlul de „Tanti Mama".

Gatchina, 14 Aprilie 1894

Dragul meu Nicky,

Iți mulțumesc din suflet pentru scumpa ta scrisoare ce mi-a sosit ieri cu Tanti Michen și m'a mișcat până la lacrimi.

Iți mulțumesc de mii de ori pentru cuvintele-ți afectuoase. Inima mea e plină de dragoste pentru tine și se deschide larg, spre a o primi pe scumpa ta Alix, care este ca și un copil al meu, și aștept cu nerăbdare s'o văd.

Ce bucurie am încercat ieri, primind draga ta scrisoare! Spune-i lui Alix, că scrisoarea ei m'a mișcat atât de profund — numai — nu vreau să-mi spună „Tanti Mama". „Mamă dragă" — asta sunt eu pentru ea, acum. Sărmanii mei copii, ce chinuri sufletești ați fost nevoiți să îndurați — a fost un adevărat războiu! Dar Dumnezeu v'a ajutat să dobândiți această grea victorie și acum vă va binecuvânta, sunt sigură. El să ne îndeplinească rugăciunile.

FERICIRE FARĂ DE MARGINI

Nicolae se află încă în Germania, cu logodnica sa. Fericirea lui nu mai cunoaște margini și e încântat de prețiosul dar — pare-se o brățară sau un colier — pe care i l-a trimis lui Alix, Țarina Maria. El scrie mamei sale:

Palatul Edinburg, Koburg, 18 Aprilie 1894

N'am cuvinte să-ți spun cât de fericit m'a făcut draga ta scrisoare, cu atât mai mult cu cât simt că și tu ești fericită și mulțumită, ca și mine. Alix este și ea încântată și după îndelunga-i tristețe, sufletul ei se deschide să primească fericirea. E drăgăstoasă și plină de înțelegere față de mine, așa că fericirea mea nu mai cunoaște margini.

Petrecem ziua întreagă împreună și când familia iese la plimbare, o urmăm într'o trăsurică trasă de poney, pe care-i mână ea sau eu. Splendidul tău dar a încântat-o. L-a pus pentru prima dată, ieri la dineu.

Nu ți-am scris mai mult și nici prea des dragă mamă, pentrucă ne vom vedea curând și crede-mă, nici n'am avut timp. Suntem copleșiți de telegrame. Alix și cu mine ne petrecem ziua, răspunzând felicitărilor. Până acum am primit 220. Ziua petrecută la Darmstadt s'a scurs în liniște, cu Ducky și Erni: recepția care a avut loc în ziua precedentă a fost magnifică și mișcătoare. Toți o iubesc aci; ea lasă în urmă-i cele mai frumoase amintiri.

TREI ZILE IDEALE

Țareviciul se află acum în Anglia, unde-și prezintă omagiile tui „Granny" (bunica) — Regina Victoria — și-și întâlnește logodnica. care fusese crescută la curtea Angliei și venise aci după logodna sa.

Castelul Windsor, 14 Iunie 1894

Scumpă și iubită Mamă,

Iți mulțumesc din toată inima pentru lunga și frumoasa ta scrisoare, pe care am primit-o aci la Walton, a doua zi după sosire. Iți poți închipui cât de fericiți am fost, când ne-am revăzut după șase săptămâni de despărțire. Traversarea Canalului s'a făcut în condițiuni ideale și am sosit la Gravesend în ziua de opt, după amiază. Am coborît imediat pe uscat și am luat în grabă drumul Londrei.

Curând eram în brațele logodnicei mele, care arăta foarte bine, mai frumoasă ca oricând. Astfel am petrecut trei zile ideale, în intima lor vilă depe Tamisa, în cea mai mare liniște, fără să vedem pe nimeni. De dimineața și până seara ne plimbam pe râu, trăgând la țărm, doar pentru ceai. „O adevărată idilă". Această prea scurtă ședere la Walton a fost încântătoare.

In ziua de 11 a trebuit, vai, să plecăm la Windsor, dar nu mă pot plânge; Granny a fost foarte drăguță *și ne-a permis chiar să facem plimbări împreună, cu trăsura, fără însoțitoare!* Mărturisesc că nu mă așteptam la o asemenea favoare! Ea a vrut să-mi comand un costum cu guler și manșete roșii și cu pantaloni scurți, pentru dineu.

NAȘTEREA LUI EDUARD AL VIII-lea

Ocup aceleași camere ca și mai înainte, iar portretul tău atârnă în dormitorul meu. Alaltăieri am avut plăcerea s'o văd pe Tanti Alix și pe ceilalți veri — ea arată destul de bine — mai bine decât anul trecut. Dimineața mergem cu Granny la Frogmore, unde luăm ceaiul, după care Alix și cu mine facem o plimbare, sau stăm în grădină, unde eu îi citesc. Pe la unu ne întoarcem și la două luăm masa. Apoi vine plimbarea de după amiazi cu trăsura, pe la cinci când se mai răcorește — și aceste plimbări sunt mai lungi, durând uneori până pe la opt și jumătate.

Ieri am luat ceaiul la Bagshot, cu unchiul Arthur (Ducele de Connaught), iar astăzi ne ducem la White Lodge spre a-i vedea pe Georgy și May, după fericitul eveniment. *(Nașterea lui Eduard, ex-regele Eduard al VIII-lea, actualul Duce de Windsor* N. R.). — Am primit tocmai o scrisoare dela Tanti Alix, care mă invită să petrec două zile la Sandringham. Granny mi-a permis să mă duc. Aceasta a întristat-o puțin pe logodnica mea, dar mai târziu ne vom duce împreună la Marborough House! Mă grăbesc să sfârșesc această scrisoare, dragă mamă. Știu că ai să-mi ierți repezeala cu care am scris-o. Toate rugăciunile mele sunt cu tine la Borki! Multe sărutări dela Alix și dela mine, ție și dragului de tata. Dumnezeu să te binecuvinteze. Al tău Nicky, care te iubește.

- IMBRĂȚIȘĂRI IN FIECARE CLIPĂ

Fericirea Țareviciului în perioada lipsită de griji, petrecută în Anglia, se reflectă în următoarea scrisoare, scrisă dela Castelul Windsor, în ziua de 27 Iunie 1894.

Persoanele pomenite aci sunt: Yanisheff, *preot ortodox, care o pregătește pe Alix pentru convertirea ei;* Victoria, *Prințesa Victoria a Angliei;* Louisa *și* MacDuff, *Prințesa* Louisa *devenită prin căsătorie, marchiză* de Lorne *și soțul acesteia; „băiatul lui Georgy și al lui May", actualul Duce de Windsor; Impărăteasa* Eugenia, *văduva lui Napoleon al III-lea,* Mr. Heath, *fostul profesor englez al lui Nicolae; Alix, viitoarea Țarină.*

Scumpă mamă,

Mă tem că trebuie să fii cam supărată, de îndelunga mea tăcere. Mărturisesc că mi-e și mie rușine, dar aceasta îți dovedește cât de fericit sunt aci, alături de Alix a mea. Fac tot ce pot pentru a sta cât mai mult cu ea. De multe ori am început să scriu în camera ei, dar nu mi-a fost posibil să fac o scrisoare ca lumea, pentrucă la fiecare minut mă simțeam împins să mă ridic și s'o îmbrățișez. Acum mă aflu în camera mea, căci Yanisheff o instruiește. Ieri a luat parte la liturghie, împreună cu noi toți, după care l-am prezentat lui Granny. Cele două zile petrecute la Sandringham au fost fermecătoare — mi-a părut însă foarte rău că Alix nu era lângă mine! Când am ajuns acolo, herghelia unchiului Bertie fusese scoasă la licitație: s'au vândut 50 de cai, dintre cari am cumpărat și eu două iepe, cu mânjii lor și Tanti Alix a fost încântată de aceasta! A urmat apoi o recepție foarte ciudată. Majoritatea invitaților erau negustori de cai, printre cari se afla Baronul Hirsch. Chiar Tanti Alix îi vedea pentru prima dată.

SINGUR CU ALIX

Am petrecut două zile la Malborough House, sosind aci cu o zi înainte de onomastica Victoriei. Ne-au lăsat să ne ducem singuri — Alix și cu mine — ceeace e foarte ciudat! Seara am fost la „Madame Sans Gêne", care mi-a plăcut enorm! Francezii au jucat admirabil și piesa a fost splendid înscenată! In cursul zilei am făcut o vizită Louisei și lui MacDuff, le-am văzut copiii și am luat ceaiul cu ei. Băiețelul lui Georgy și al lui May va fi botezat, în ziua de 17 Iulie, la White Lodge, unde am fost la câteva zile după nașterea sa. E un copil frumos și sănătos!

Aci la Winsdor am vizitat, săptămâna trecută, cazărmile regimentelor de cavalerie și infanterie. Albaștrii au făcut pentru mine niște exhibiții admirabile, iar infanteria a executat exerciții cu puști și gimnastică, în ritmul muzicii — pe care le-am găsit foarte interesante! Ei m'au invitat la o cină, dar n'am putut primi, deoarece Granny mă iubește atât de mult, încât nu suferă să-i lipsesc dela masă — și nici Alix!

Am văzut-o apoi pe Impărăteasa Eugenia și mi-a plăcut foarte mult: e atât de drăguță și de prietenoasă! Odată cu ea a venit și bătrânul Napoleon, care ne-a vizitat iarna trecută. Au cinat cu noi și au rămas peste noapte la castel. Cu mare bucurie l-am revăzut pe Mr. Heath, pe care l-am prezentat bunicii. Ea a vrut să-l oprească câteva zile printre noi, dar ca deobiceiu, dânsul a dispărut undeva în Anglia și nu se va mai ivi până ce vom pleca.

Imi pare bine că voiu putea petrece două-trei zile la Osborne. Cred că voiu pleca de aci pe ziua de 9 — Granny a insistat să stau până atunci! Voiu fi petrecut atunci o lună și o zi în Anglia. Și acum trebuie să termin — a venit vremea mesei. Sper că vremea și toate celelalte merg bine pe la voi. Multe sărutări ție, dragă mamă, scumpului meu tată și celorlalți. Alix va trimite toată dragostea ei. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Al tău iubitor, Nicky.

(Va urma)

VIZITA SUVERANULUI IN BASARABIA

1. M. S. Regele Carol II însoţit de d. prim-ministru Gh. Tătărescu vizitează cetatea lui Stefan cel Mare din Cetatea-Albă.

2. Suveranul vizitează bolnavii sanatoriului de tuberculoză osoasă din Bugaz.

3. Copiii bolnavi din sanatoriul dela Bugaz, pe terasă.

4. şi 5. Pescarii din Bugaz au făcut o impresionantă demonstraţie la apariţia Suveranului pe ţărm, desfăşurând pânzele bărcilor. A fost un spectacol rar, pe care-l redăm în fotografiile noastre.

(Fotografii Berman).

VOTAȚI LINI

In alegerile județene
Mă întreb, dragă cetățene
P'acui listă pui ștampila
Căci semnele sunt cu chila?
Unele, cercuri cu roate,
Altele, în patru tăiate,
Mai sunt și linii culcate,
Alte trei aliniate.
E și cerc, gol și rotund
Ca butoiul fără fund.
Una însă mai de preț
Ce stă drept în sus semeț
Este linia în picioare
Ce arată la fiecare,
Drumul care să-l urmeze
Și pe cine să voteze.
Deci, votul să nu-l stricați
Și'n cabină când intrați
Apăsați fără sfială
Drept pe linia verticală
Așa frați alegători,
Respingeți pe chelălă
Ce vă spun verzi ș

torală.

În ajun de ALEGERI

Crrra!... Crrra!... Crrrra!...

Crâșnetul răgușit al sirenei gonește oamenii pe laturile drumului. Automobilul – pală neagră — trece, ridicând în urmă-i un zid de praf.

– *Ihaaa!...*

– *Păzea mă!... că trece cioara...*

— *Cioara pe roți...*

— *Nu e cioară, e cioroiu...*

— *Numai de n'ar fi ciocoiu...*

Hohote de râs. Femeile, cu mâna la gură, așa cum se cuvine. Cârciuma e atât de plină, că cei cari mai vin — și vin mereu — rămân pe afară. Nici scaune nu mai sînt. Bea omul în „piciere", rezemat de ulm, ori adunat în grupuri, cu țoiul într'o mână și sticla în alta.

— *Gheorghe, litruța de verde...*

— *Vinee... Mario, ia „sirvește" pe Nea Iliuță, cu un sfert dă verde...*

— *Așa mă, trimite-ți tu muierea, da' eu tot atâta plătesc...*

— *Te aud, nea Iliuță, te aud...*

— *Păi, să mă auzi Gheorghiță, că de asta e făcută urechea, nu să ții tutun în ea...*

Oamenii dimprejurul lui Nea Iliuță se prăpădesc de râs. Se îndoaie de șale și se lovesc cu palmele pe genunchi. După fiecare cuvânt al glumețului se uită unii la alții, ca și cum ar zice: *„Ei, auziși?"...*, apoi, într'un timp, toți desfac fălcile larg și hohotesc lung, din adâncul plămânilor.

— *Al dracului Nea Iliuță,* — oftează câte unul, care a râs până la lacrimi. *Taaa!... Taaa!...*

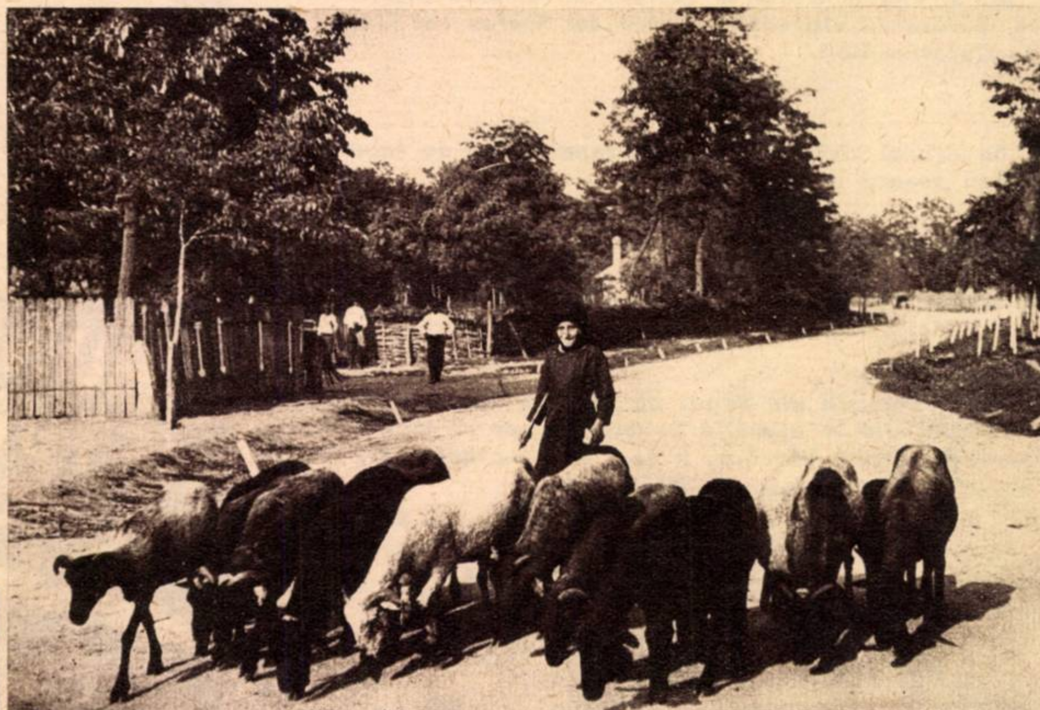
Alt automobil brăzdează drumul. Și-apoi altul. Trec mereu. Se opresc un timp la primărie. In clădirea scundă și cam aplecată, e o forfoteală continuă și agitată. Telefonul — mai bătrân poate decât primarul — trece din mână în mână. Ca să poți vorbi, trebue să învârtești de o manivelă, care hârâie ca o râșniță, de cafea, stricată. Nici prea bine nu se aude.

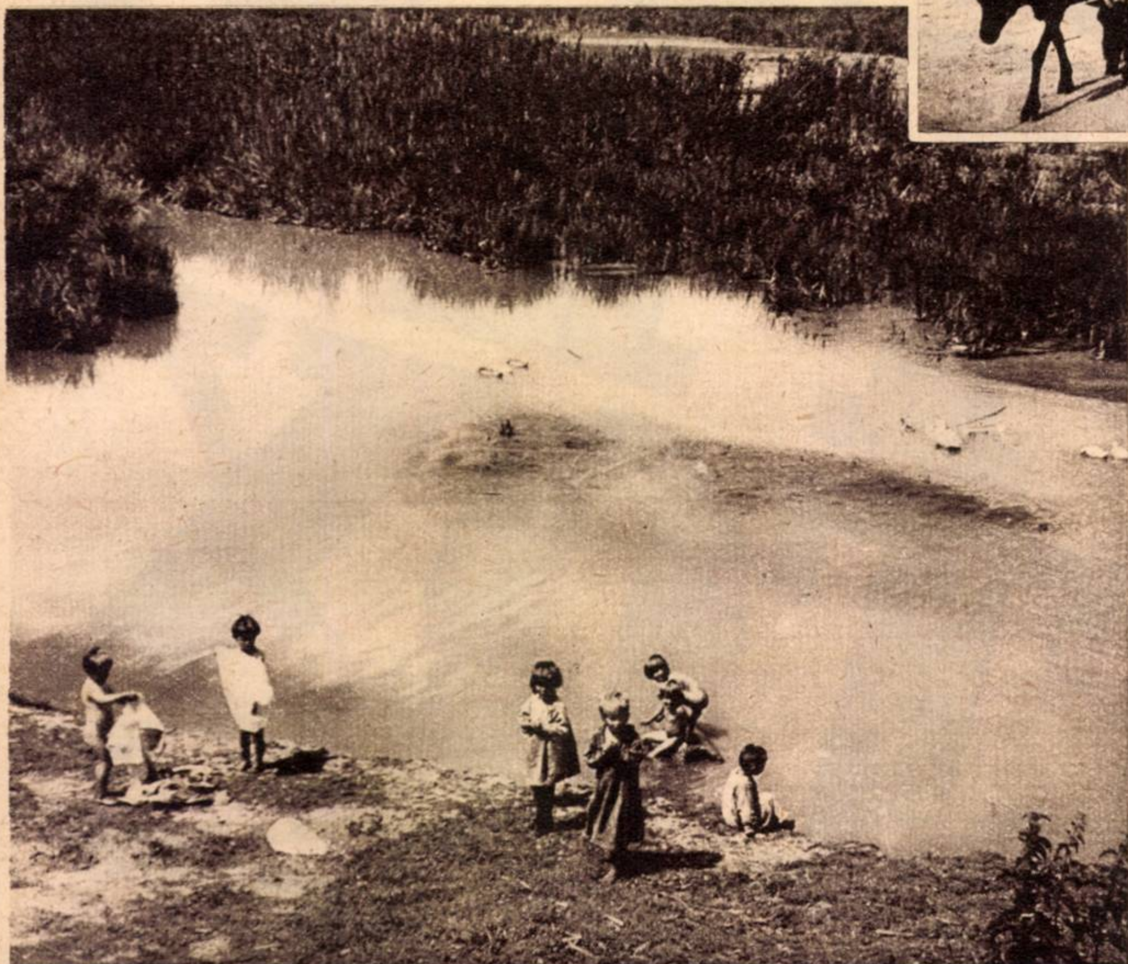
— *Allo!... Allo!... Da' ce dracu' are dom'le!...*

— *Hai, dom'le, termină, că am și eu de vorbit...*

– *Ce să termin, că nici n'am început măcar... Și cum, să vorbești, dacă țipi în el de pomană, ca într'o oală spartă... Allo!... Allo!...*

— *Nu se aude, neam!*

Două aspecte liniștite din satul care peste câteva zile va fi turburat de frământarea alegerilor.

Mâine, din zori, începe votarea. Se așteaptă sosirea judecătorului delegat să prezideze alegerile, din moment în moment. Delegații partidelor au și venit și și-au prins cu ace de reverele hainelor de zile mari, semnele respective, de dimensiuni uriașe, tăiate în hârtie. Cei mai tineri se plimbă gravi și tăcuți, cu mâinile la spate și cercetează oamenii ce trec ori stau de vorbă, cu priviri de comandanți supremi, în ajunul unei bătălii capitale. Alții, vrâstnicii mai ales, se arată veseli. Se învârtesc ca titirezii și zâmbesc oricui și la orice: oameni și vite, cer și pământ. In fine sînt și cei conștiincioși... Aceștia agață oamenii în trecere — neobosiți. Cum zăresc o căciulă mișcându-se pe linia albă a drumului se înalță pe vârfurile picioarelor, scrutează mutra de sub ea și cheamă discret, dar cu tărie:

— *Psst!... Nene Dumitre... N'auzi?... Nene Dumitre!... Băăă!... Ia vino încoa...*

Trage omul la o parte și-l ține bine de surtuc, în timp ce îl dăscălește *pentru mâine.* Ișî mută capul, după ochii lui, ca și cum ar căuta să-i ascundă un spectacol funebru. Dacă cumva se ivește altcineva, îl lasă pe Nea Dumitru, care se grăbește s'o ștează și începe cu celălalt.

— *Psst?... Moș Tudore... Ia fă-te încoa... Moșule!... Ei, fir-ai al dracului!... Moș Tudore, fii bun, te rog...*

Dar toți, absolut toți, — fără deosebire de partid ori de vârstă, — sânt foarte emoționați și foarte nervoși și toți împart afișe.

Au început a se abate oameni — unii cu femeile și copii — de pe la Crăpături, Roșiile ori Nenciulești. Vin să vadă ce mai e, ce se pregătește, ce se vorbește. Se opresc și privesc lung la afișele mari cari au început a răsări pe uluci. Unii au venit adunați: câte 15—20. Dar căldura din drum și voia bună din cârciuma lui Gheorghe îi desface pe nesimțite. Se înțepenesc în colțul unei mese, unde vorbește unul mai deștept. Se împing până la tejghea și acolo așteaptă satisfăcuți și răbdători, să le vie rândul la un țoiu. Câte unul mai umblat și mai cunoscut al locurilor, se strecoară în odăița din dos a cârciumii. Acolo se mânue cărțile de joc. Se joacă *copcica*, pe poli și se pierd sute, sute bune: sunate și încercate. Inainte de trage o carte, jucătorul bagă degetele în gură și le udă bine. Apoi ridică, cu luare aminte, cartea de joc. Se și bea vârtos. Dar și aici politica își vâră, în cele din urmă, codița... Căci doar mâine vor vota toți...

Incepe Cotoarbă:

— *Mă, să vedeți voi de nu iasă tot domnu' Popescu...*

— *Păi, cum de nu...* — își bate joc Marinică dela „Bangă".

— *Iasă că a făcut o poezie...*

— *Taci mă, că te râde lumea...*

Infierbântat, Cotoarbă lasă cărțile și se caută prin buzunare, se scobește prin toate cutele straielor și — în cele din urmă — despătură triumfător o hârtie. Vasile Badea o ia în mână, o cercetează întâi îndelung, pentru sine, apoi caută să citească chinuit și parcă tocat:

In alege-rile... jud-de-țene.
Mă in-treb, dragă.... ce-tă-țe-ne
P'acui *listă pui ștam.... ștam-pila*
Căci... sem-ne-le sunt cu chila ?...

— *Un chil de tămâios, Gheorghiță !...* — izbucnește Marinică amărit, pocnind în masă. — *Și mai dă-i dracului că n'avem noi nevoe de poezie...*

— *Lasă-l dom'le că spune bine...*

— *Bine : pe dracu'!...*

— *Da' ce mă, nu-ți place că nu e a voastră... Ce ați făcut voi, ehe !... ați venit goi și ați plecat pricopsiți, cu neamurile cu tot...*

Marinică plimbă dușca de vin prin gură, ca pe o gălușcă și odată dă capul pe spate și o înghite cu sgomot: *ghiorc!...* S'a învinețit și-și tremură fălcile, ca un câine atins de jigodie...

— *Ce-ai zis ?...*

— *Ce auziși ...*

— *Adică ce ?...*

— *Și ce te umfli bă ?... Am zis, iaca, am zis că ați furat... Ei și ?...*

S'a făcut liniște. De dincolo din cârciumă, se aud deslușit hohote de râs, zăngănitul sticlelor pe muchiile paharelor. O voce îndeamnă: *„Mă nene, votul dumitale nu e pentru ăi mici... El merge la ăi mari..."*. *„O fi,* — răspunde glasul potolit al unui unchiaș, — *da' pe mine mă năcăjesc ăi mici..."*. In odăiță toți ochii au rămas pe Cotoarbă și pe Marinică. Și fiindcă se știu priviți, fiindcă vinul i-a cam amețit și jocul de cărți i-a încălzit, sgândărindu-le sensibilitatea, — amândoi își întind gâturile și se privesc ca și cum ar sta să se ucidă.

— *Adică eu is hoț ?... Ce-ți furai eu ție, bă ?*

— *Mie ?...* — răcnește Cotoarbă ca și cum l-ar tăia cineva — *Nemic !... Da' ați furat țara bă !...*

— *Țara ?... Ei și ?... Ce-ți pasă ție... Tu ești țara ?...*

Intrebarea e precisă. Cotoarbă rămâne cu gura căscată. Evident, el nu e țara, dar... In mintea lui stărue ceva, dar e prea vag, ca să poată fi formulat. Celălalt profită.

— *Cum să furi țara, bă ?... Ce, e o besmea cu bani ? Da' când am fost noi, ehei, tu să fi, sănătos câte n'am făcut noi... Aici dom'le, nu cu țara... Că țara e mare... Aici am făcut !... Știe lumea băete... Am făcut... am...*

Omul se pierde tot, pierde șirul vorbelor și ca să se dreagă asvârle un vin pe gât...

— *Tot noi am făcut, bă... Noi!... am făcut...*

— *Ei ho !* — intervine Badea. — *Făcuși un copil că așta știi...*

Oamenii se dau în râs și fierbințeala piere deodată.

— *Făcui și o să mai fac !...* — încearcă să se mai oțărească Marinică.

Dar Cotoarbă s'a potolit:

— *Fă și o sută dacă-ți place și du-te dracului cu ei... Ia, hai noroc !...*

Și după ce a golit paharul:

— *C'așa e bine... Noi să facem copii și boerii politică... Fugi mă cu „ărtia" aia de-acilea... Să ne cânte mai bine Fițoiu, unu' de-al nostru...*

— *Zi-i bă, uscăciune...*

Cu vocea lălâe și puțintică, Fițoiu cântă:

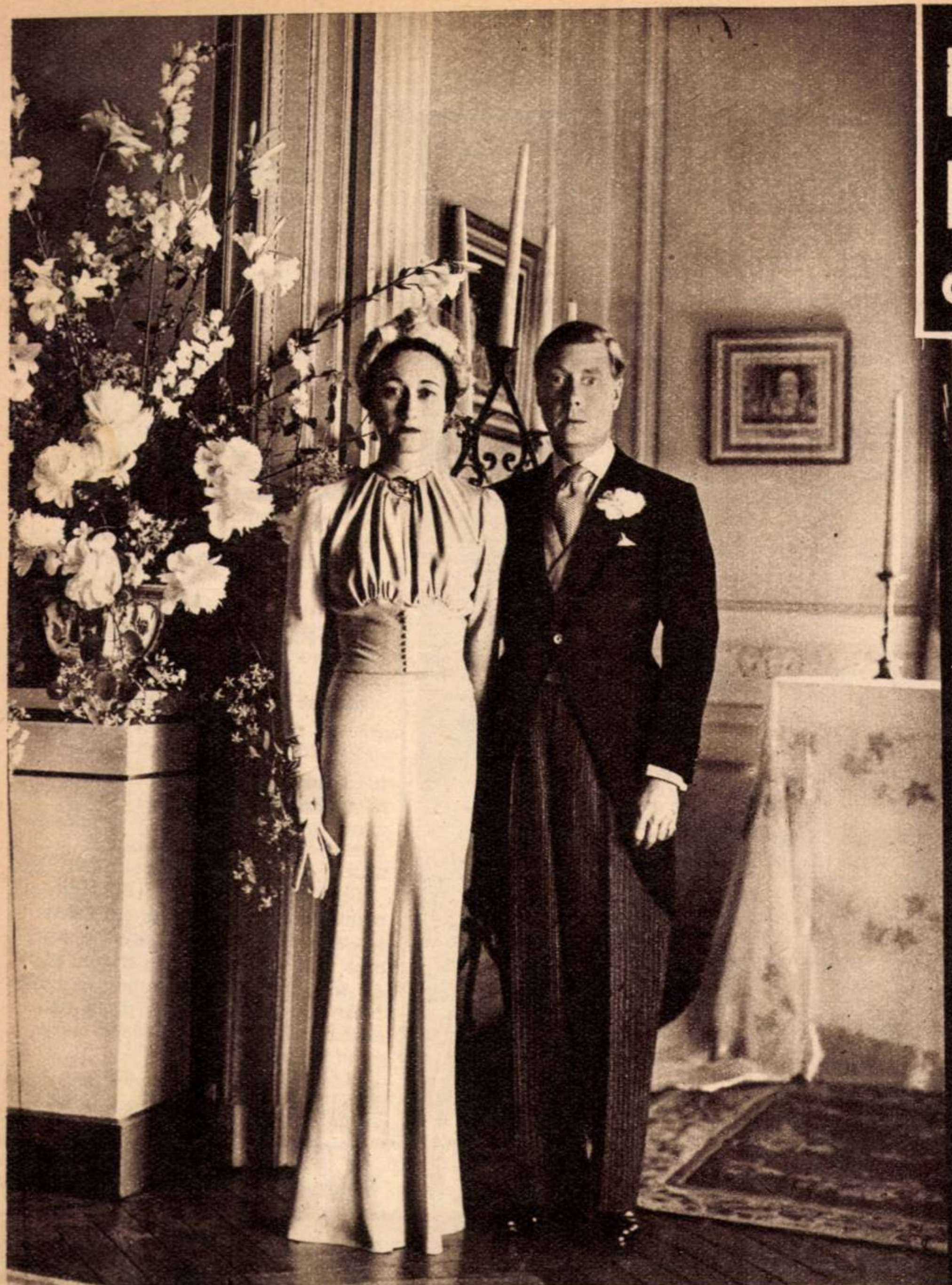
Frunză verde busuioc
Mă născui fără noroc
C'am pe inimă un foc...
Of, of, Leano...

Indrăgii și eu o fată
Și o sărutai odată
Mă văzu comuna toată !...
Of, of, Leano...

LORY PANAITESCU—ZĂTRENI

DUPĂ CĂSĂTORIA DELA CASTE

CE NU S'A SCRIS INCĂ DESPRE NUNȚI. — DUC

Ducele și Ducesa de Windsor fotografiați în ziua căsătoriei lor.

Soții princiari se odihnesc acum în castelul din *Wasserlesnburg*, în Carinthia. Indiscreția nu trebue să-i urmărească până acolo. Ultima lor zi de tortură a fost acea a căsătoriei. Ea a preschimbat așezarea pașnică și cumințită a unui sat din pitoreasca regiune a Turennei într'un oraș magnetic.

Turistul care, după ce a cunoscut încântătoarea localitate *Monts*, din *Indre-et-Loire*, s'ar încumeta să vorbească despre liniștea și seninătatea provinciei Turennilor, ar fi fost luat drept un farsor sau privit cu un sentiment de milă. Monts devenise un oraș furtunos. Populația lui se compunea din jandarmi, din detectivi și ziariști, printre cari forfotea, ocupat nevoie mare, un personaj straniu care se îndeletnicea cu vânzarea intrărilor pentru asistat la căsătoria ducelui de *Windsor* și a doamnei *Warfield*.

E bine să se știe însă că aceste intrări nu erau în comerț, ci destinate numai invitaților și că un singur ziarist parizian — autorul acestui reportaj — și un singur operator de cinema, destul de strâmtorat fără obișnuitul ajutor — au fost admiși la castel.

In sfârșit, era și un preot: reverendul *Anderson Jardine* care, pe nepregătite, în ultimul moment, a trebuit să oficieze slujba religioasă.

Administratorul domeniului Candé, în mijlocul unui cerc de vizitatori pestriți, citise cuprinsul unei ordonanțe prefectorale care închidea toate intrările castelului și interzicea înșiruirea automobilelor pe drumurile învecinate.

Faimosul coafor parizian *Antonio*, abea mai prididea cu treburile. Adusese un întreg arsenal de masini și aparate electrice precum și o colecție ispiti-

Automobilul cu Ducele și Ducesa de Windsor părăsește Candé-ul în aclamațiile cetățenilor din acea localitate, care au trăit zile de mari evenimente.

Prima etapă a călătoriei de nuntă a fost Veneția. Ducele și Ducesa iau ceaiul.

toare de parfumuri.

Doctorul *Mercier*, primarul de Monts, e asaltat de toată lumea. Discursul lui era cuprins în două pagini de caiet și mâna-i de chirurg n'a tremurat în clipele când a trebuit să-l citească.

Biblioteca, încăpere majestoasă și impresionantă, cu dulapuri imense și o orgă — templu al lecturei și al muzicii — era împodobită cu drapele franco-engleze și puzderie de flori naturale. Acesta va fi, pentru căsătorie, templul civil și templul religios, iar pe urmă templul profan al iubirii...

Notăm că pentru această ceremonie, ținuta oficială a domnilor invitați, a fost jacheta clasică, pantalonul vărgat și obligatorul joben. Doamnele, în rochie de oraș și pălărie.

La punctul acesta, mare emoție: mireasa nu putea să apară în capul gol. Slujba religioasă n'ar fi îngăduit așa ceva. Ea trebue să poarte o diademă împodobită cu pietre scumpe, dar după o scurtă chibzuire, protocolul oficial

…A DIN DRAGOSTE
…LUL CANDE
…CELE ȘI DUCESA DE WINDSOR IN CĂLĂTORIE.

…l ducelui a fost de părere că aceasta ar fi putut să treacă drept un fel de imitație a serbărilor încoronării. Mrs. Wallis va purta o pălărie simplă și, această schimbare în program va fi mult mai bogată în consecințe decât n'ar putea închipui. Ea a stârnit în mediul englezesc din Monts și în castelul Candé o impresie profundă.

Așa dar, Ducele de Windsor s'a căsătorit cu Mrs. Warfield la castelul din Candé... Iar detaliile ceremoniei au fost ceeace se știe... și ceeace nu se știe. La ceasurile zece, dimineața, servitorii castelului au orânduit o sală severă, …sită de podoabe, în salonul cel mare.

Intrarea în castelul Wasserleonburg din Austria, unde Ducele și Ducesa de Windsor își vor petrece luna de miere.

In yacht, pe canalul Veneției.

…ucele și Ducesa, urmați de poliția …cretă și de o mulțime de curioși, …e străzile Veneției. Când își vor …găsi oare liniștea cei doi eroi?

Dormitorul Ducelui și Ducesei de Windsor în castelul unde-și vor petrece luna de miere.

…e o parte a mesii, un fotoliu mic, de …ealaltă parte, două mai mari. Incolo, flori, … răsaduri, în vase și în ghirlande...

…ltarul purtativ a fost ridicat în salonul de …uzică, salon care în același timp e o bibli…ecă imensă. Dintre toate cărțile aflate …colo, numai una singură își va vedea pa…nele răsfoite: Biblia; orga va executa …ucăți de muzică religioasă.

… unsprezece, altarul e gata. Peste o jumă…te de oră va începe ziua istorică.

…nă acum n'au fost decât introducerile.

…vitații au ajuns în fața grilajului parcului. … adevărată defilare de limuzine spre care …ile de aparate fotografice sunt ațintite … niște mitraliere.

…stfel, trec sir *Churchill*, sir *Allen*, …rtorul ducelui.

…ți, cu excepția d-lui Vernet, a cărui e…rfă și broderii de argint reprezintă gu…rnul francez, sunt în ținută de rigoare, … aduce mai mult a uniformă.

…oi, pantofi de lac, pantaloni vărgați, …ori la butoniere, jobenuri...

…mpreună cu câțiva confrați privilegiați am …putut să ajung până aproape de ferestrele …lonului.

… chipul acesta, micul nostru grup a ur…ărit, în parte, detaliile ceremoniei.

…fară, în împrejurimile castelului, staționează o mulțime curioasă și, oarecum, în…riată.

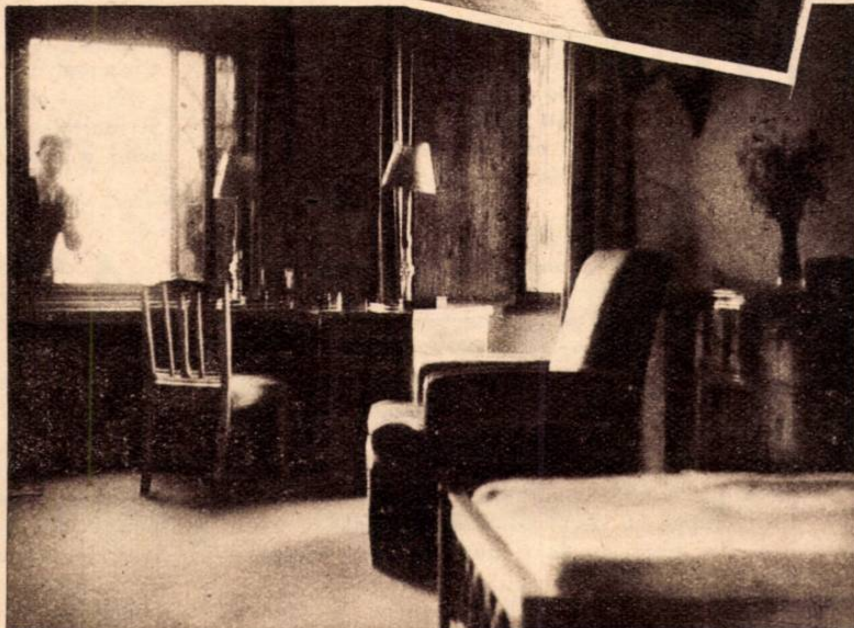
…ândiți-vă că mulți din oamenii aceștia au …ecut noaptea în mașinile lor sau, mai …mplu, sub stele...

…r acum, ei nu vedeau decât spatele jan…darmilor, de departe, pe drumurile unde circulația era reglementată cu străşnicie, sau interzisă în chip nemilos. Ce n'ar fi dat acești fanatici, admirabili în credința lor, spre a ajunge să se agațe lângă noi, de pervazul ferestrii!

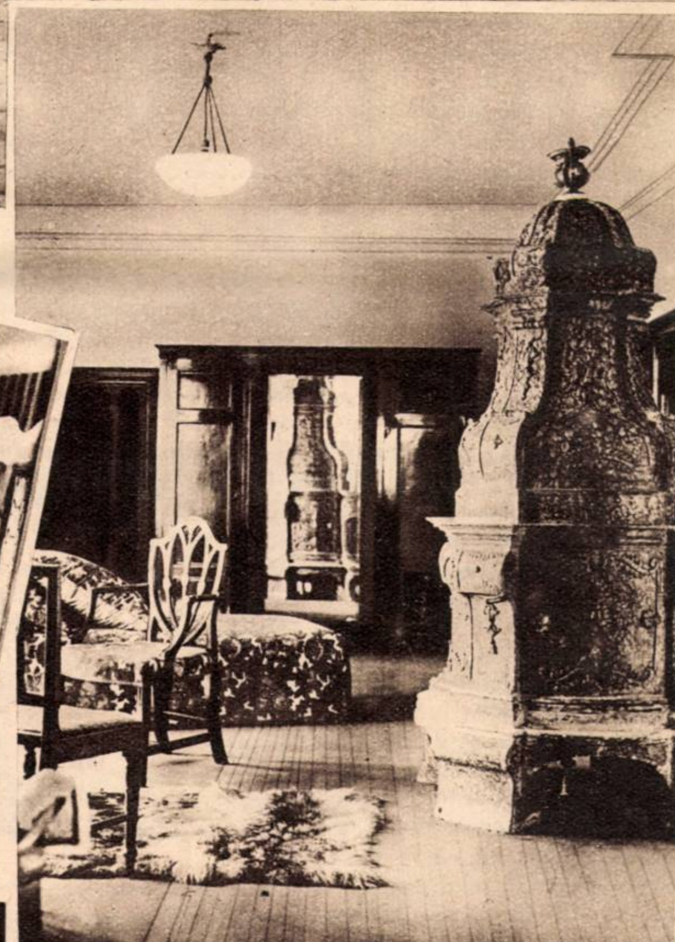
Vedem, de bine-de rău și, ca să fim drepți, vedem mai mult bine decât rău, pe Duce și pe viitoarea Ducesă.

In fundul sălii, se află reprezentantul unei mari agenții bancare, patru reprezentanți ai agențiilor de presă streine și operatorul unei mari firme de cinema.

Primarul din Monts, doctorul Mercier, își îndeplinește misiunea singur, fără secretarul primăriei. S'a ridicat, surprins, în clipa când noi ne rezemăm de geam fețele încordate de curiozitate.

Camera intimă de locuit a Ducelui de Windsor, în castelul Wasserleonburg.

Marele salon al Ducelui și Ducesei în castelul Wasserleonburg.

Inaintea lui stau cei doi logodnici, nemişcaţi, atenţi şi gravi. Primarul ia Codul din care începe să citească frânturi de articole. Nu putem să-l auzim, dar ghicim destul de bine că a ajuns la paragraful faimos unde legea impune femeii să dea ascultare bărbatului ei.
Ducele şi logodnica s'au ridicat: Ducele întâi, d-na Warfield pe urmă.
Porţile de fer au fost ţinute deschise pentru ca legea reclamei să fie respectată, însă grilajul e păzit.
Apoi, primarul şi-a rostit discursul. Se ghicea pe buzele lui unele din cuvinte: „Alteţă", „Ducesă".
El felicită soţii, evocă în cuvinte calde romanul lor de dragoste. Comunică urările pe cari populaţia Turennei le face oaspeţilor ei...
La amiazi, înainte de a primi felicitările invitaţilor, soţii, căsătoriţi civil după legea franceză, au trecut în sala bibliotecii pentru binecuvântarea religioasă.
Cortegiul s'a format. Ducele şi martorii săi, ducesa şi ai săi, oaspeţii invitaţi în urma lor, reprezentanţii agenţiilor de presă, cinematografistul închizând drumul cu aparatul lui; astfel alcătuit, cortegiul a intrat în sala de muzică.
D-na Warfield surâdea, emoţionată, iar martorii au jurat că o lacrimă de fericire i se prelingea din ochi, până sub bărbie...
Ducele păstra gravitatea aceea care-i o regulă pentru un gentleman într'o asemenea împrejurare fericită.
Dar a surâs şi el, din toată inima, când ceremonia oficială s'a sfârşit, când şi-a condus oaspeţii în sala de mâncare.
Un tort superb, gigantic, după datinele englezeşti, ocupa mijlocul mesii.
Prânzul, printr'o delicată atenţie faţă de ţara pe care Ducele o alesese pentru celebrarea căsătoriei sale, era alcătuit după moda franţuzească.
La 14.30 a avut loc o recepţie, la care au fost invitaţi şi ziariştii. Ambii soţi au adus presei mulţumiri călduroase. „La revedere!" le-a spus Ducesa, cu surâsul ei dulce.
Acel care a fost unul din cei mai mari suverani ai lumii şi care a renunţat să mai fie, devenind un simplu gentleman, este o pagină de istorie pe care, de aci înainte, vor trebui s'o scrie numai istoricii viitorului.
Automobilul Ducelui de Windsor, precedat de acela al primarului din Monts şi de un agent motociclist, a trecut grilajul castelului Candé la ora 18 şi 5.
Ducele şi Ducesa se vor duce la Amboise, de acolo — se crede — la Roche-Migennes, de unde vor lua expresul cu destinaţia castelului Wasserleonburg.
După amiazi, d-l *Rogers* a făcut presei, în numele Ducelui şi Ducesei de Windsor, declaraţiile următoare:
„Ducele şi Ducesa de Windsor exprimă ziariştilor recunoştinţa lor pentru curtenia ce le-a fost dovedită în nişte împrejurări fără precedent.
Ei ar fi fericiţi să se ştie că în scurgerea ultimelor luni, cari au fost penibile pentru toţi, presa a publicat reportagii şi informaţii departe de orice adevăr, dar totuşi s'a putut constata o voinţă neîndoioasă ca, oridecâte ori a fost posibil, să se procedeze la o grabnică şi bine-meritată punere la punct.
In ceeace priveşte viitorul, Ducele îşi dă seama că o rezervă absolută ar fi nelalocul ei şi va împărtăşi ori când şi cu bucurie noutăţile de seamă privitoare la Ducesa şi la sine însuşi.
Ducele şi Ducesa profită de această ocazie spre a face apel la presa mondială, căreia dânşii îi înţeleg pe deplin misiunea şi greutăţile, pentru ca ea să le acorde respectul discreţiei la care socotesc că au dreptul.
Ducesa şi eu însumi mulţumim tuturor acelora care ne-au adresat felicitări şi daruri cu prilejul căsătoriei noastre.
Nu vom uita niciodată cuvintele lor prietenoase cari în ziua aceea aveau un înţeles deosebit.
După ceasurile obositoare prin cari am trecut, aspirăm acum la o viaţă particulară, simplă şi fericită, dar mai ales la linişte care, nădăjduim, ne va fi îngăduită.
După plecarea Ducelui de Windsor, doctorul Mercier, primarul orăşelului Monts, a autorizat presa să publice amănuntul că Ducele şi Ducesa iscăliseră în registrul municipal astfel:
„Eduard, Duce de Windsor — Vallis, ducesă".
Părăsind castelul Candé, Ducele şi Ducesa de Windsor duceau cu ei buchete de trandafiri.
In tot timpul trecerii prin *Turenna* Ducele şi Ducesa au fost obiectul manifestaţiilor de simpatie din partea populaţiei.
Ori decâteori aclamaţiile şi uralele ajungeau până la ei, ducesa smulgea un trandafir din buchetul său şi-l arunca pe fereastra deschisă a automobilului, în semn de recunoştinţă.
Şi apoi, în gara La Roche, soţii princiari s'au suit în trenul care-i ducea spre Austria...
Astăzi, sunt în Carinthia, la castelul Wasserleonburg. Se spune că acolo a şi început amenajarea unui teren de golf. Deocamdată, acesta a fost singurul eveniment care a marcat sosirea soţilor. Ducele şi Ducesa au dreptul la tăcerea pe care au cerut-o.
Au dreptul la linişte...
Soţii, în fericirea lor, sunt ca şi popoarele: n'au istorie.
Cel puţin în timpul de faţă.
Această regească şi minunată aventură a trecut astăzi în legendă.
Mâine va intra în acea istorie, care nu dă fericirea popoarelor şi nu face pe oameni fericiţi.

A. e. i. o. u.

FILMUL „MIARKA, FATA URSULUI" IN CURS DE REALIZARE

D-ra Nutzi Iupceanu, aleasa noastră, pleacă azi ca să turneze în acest film

Nutzi Iupceanu, aleasa concursului nostru de fotogenie.

Am arătat în numărul trecut cum s'a făcut de către revista noastră, alegerea unei interprete pentru filmul lui Henry Doru, „Miarka, fata ursului".
Turnarea acestui film a şi început, iar d-ra Iupceanu, aleasa noastră, în momentul când veţi citi aceste rânduri, se află în drum spre Paris. In primele zile ale lunei Iulie, d-ra Iupceanu va şi turna în studio.
Presa din Paris se ocupă de aleasa revistei noastre, pentru care are cuvinte elogioase. Vom publica în fiecare săptămână câte o dare de seamă asupra stadiului în care se află filmul şi asupra activităţii la Paris a domnişoarei Iupceanu.

DESTULE BLONDE...

HENRY Doru, realizatorul filmului „Miarka, fata ursului" are o adevărată idee fixă: el vrea să aibă în filmul său, pe care-l pune în scenă Jean Choux, artişti cari să fie în mod natural — şi nu datorită machiajelor — tipuri de ţigani, atât în ceeace priveşte femeile cât şi bărbaţii.
Mai zilele trecute, un prieten îi lăuda mult frumuseţea brună a unei tinere femei, care voia să debuteze pe ecran. Henry Doru o chemă la el. Işi dete imediat seama că tânăra fată făgăduia să fie o „ţigană" de prima calitate.
Discret ca totdeauna, Doru n'a precizat nimic cu viitoarea artistă, dar i-a făgăduit ca în scurt timp să apară în film.
Au trecut câteva zile. Henry Doru a invitat din nou pe tânăra candidată. Grozăvie... Aceasta i se înfăţişă cu părul admirabil platinat.
— Dar pentruce te-ai decolorat, domnişoară? — se văita dânsul.
Candidata-star se fâstâci şi spuse cu o nevinovăţie demnă de a fi semnalată:
— Mi-aţi făgăduit c'o să mă lăsaţi să filmez... Deaceea m'am grăbit să dau părului meu culoarea „fotogenică" tradiţională.
Dacă s'ar fi început filmul chiar în ziua următoare, frumoasa neofită, cu siguranţă c'ar fi pierdut prilejul neaşteptat care i se oferia. Din fericire, Henry Doru i-a acordat răstimpul necesar ca să redevină brună.

UN RĂSPUNS PROMPT

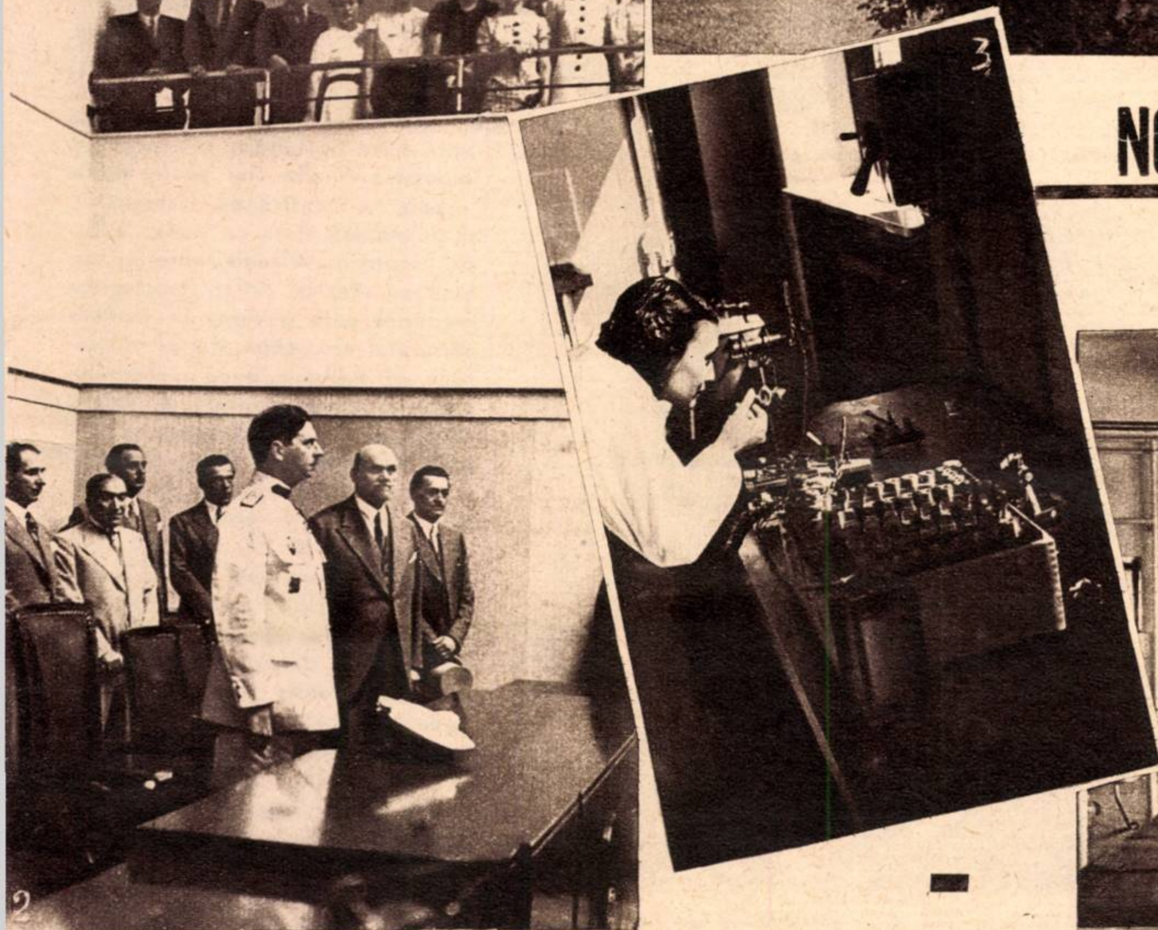
IN „Miarka, fata ursului", realizat de către producţia Henry Doru, cu punerea în scenă a lui Jean Choux, pe o muzică nouă de Arthur Honegger, dialogurile sunt semnate Crommelynck.
Spiritualul autor dramatic, precum ce ştie a devenit celebru prin una din ultimele sale piese. De curând, Crommelynck intră în birourile producţiei Doru. Se adresează secretarului, tânărului Jean:
— Fii bun, te rog, şi anunţă-mă. Sunt Crommelynck.
— A, ştiu — răspunde fără voie secretarul, al cărui chip se luminează de un zâmbet... — „Admirabilul încornorat"?
Crommelynck nici nu clipeşte.
— Nu — răspunse dânsul prompt — sunt tatăl său. Şi foarte demn îşi scoate pălăria din cap desvăluind o frunte aproape olimpică.

MUZICA

ARTHUR Honegger, straniul şi puternicul compozitor al filmelor „Pacific" „Regele David", „Regele Pausole", spre a nu aminti decât operele care au devenit populare, va realiza partitura muzicelă în filmul „Miarka, fata ursului". In felul acesta, ţinând seama că regisorul este Jean Choux — noua producţie a lui Henry Doru făgădueşte să fie una dintre cele mai admirabile opere cinematografice din stagiunea viitoare.
Se şi fredonează „dansul focului"; „dansul vrajei"; „cântecul ţigăncii „Miarka" şi mai ales „imnul soarelui", care vor fi admirabile pagini muzicale. Nici nu-i mirare!

NOUL INSTITUT DE CERCETARI AGRONOMICE

In Capitală s'a inaugurat, în prezenţa Suveranului, noul institut de cercetări agronomice al României.

Fotografiile noastre înfăţişează:

1. Clădirea noului Institut de cercetări agronomice.

2. M. S. Regele Carol II, înconjurat de oficialităţi, în timpul slujbei religioase, la inaugurare.

3. O asistentă face cercetări la un elèctrometru.

4. Intr'un laborator de entomologie al institutului de cercetări agronomice.

(Fotografii Grosaru)

ALMERIA 1937 COPENHAGA 1807

O PARALELĂ ISTORICĂ

Tancurile pe străzile din Bilbao.

ALMERIA era un port mic și vesel în sudul Spaniei, faimos pentru podgoriile sale. Surse de apă bogate, descoperite de către un scoțian *Andrew McClure,* care rezolvase problema principală a regiunei. Frumosul castel maur, cu turnul de observație și câteva baterii vechi pe țărm, făceau ca Almeria să poarte titlul de port fortificat; ea își păstra totuși liniștea, continuând a trăi tihnită sub soarele său strălucitor chiar și atunci când Spania sângera, sfâșiată de războiul civil.

Dar iată că într'o dimineață de primăvară, o grindină de obuze se abătu asupră-i. Proectile grele incendiau casele și inundau străzile, secerând bărbați, femei și copii. După un bombardament de aproape o oră, agresorii se retraseră.

După cum era de așteptat, vechile și naivele fortificații se dovediră cu totul inefective, iar orașul lipsit de apărare este acum o ruină. Oroarea acestui act stărue în noi. Bombardamentul Almeriei este marea dramă a acestor timpuri atât de dramatice.

Dar trebue să observăm că acest eveniment e departe de a fi unicul sau cel mai teribil caz de acest fel, în istorie.

Avem astfel un precedent în bombardarea Alexandriei, la 11 Iulie 1882, când s'a săvârșit un masacru și mai înfiorător decât în Almeria, dar aci locuitorii se revoltaseră, simpatizând cu ridicarea lui *Arabi Pașa* și toți străinii fuseseră uciși. Și pe urmă, amiralul *Saymour* își anunțase actul, dând instrucțiuni de evacuare mai înainte de a preface în ruini faimosul port egiptean.

Dar acum 130 de ani, s'a produs un alt eveniment istoric pe care chiar și cronicarii englezi l-au numit un act de piraterie. *Napoleon* în drumul său către supremația lumii, la care visa neîncetat, călcase legea britanică a mărilor. In 1806 el ordonase o blocadă a Angliei silind majoritatea țărilor continentale, inclusiv Rusia, să coopereze la boicotul comerțului britanic. In aceste condițiuni răsăriră industrii noi pe continent. Industria textilă germană luă o vertiginoasă desvoltare și tot Germania profită mult de pe urma acestei oprelişti înlocuind zahărul de trestie prin cel de sfecle. Contrabanda devenise o îndeletnicire onorabilă și lucrativă iar câteva dintre țările neutre au prosperat de pe urma urcării prețurilor. Printre acestea se afla și Danemarca.

Copiii răniți din Bilbao sunt transportați pe vapoare transformate în spitale.

Pacea dela *Tilsit,* desăvârșind căderea Prusiei, conținea paragrafe secrete destinate să schimbe această stare de lucruri. Franța silise Portugalia să coopereze împotriva Angliei, iar acum Rusia trebuia să constrângă Danemarca să-și unească flota cu aceea a Rusiei împotriva Britaniei, spre a face blocusul efectiv. Prințul moștenitor Frederick care guverna în numele părintelui său nebun, *Regele Cristian al VII-lea,* avea o atitudine echivocă, dând impresia că va primi propunerea lui *Napoleon.*

La 1 Septembrie 1807, flota britanică apăru la portul *Coopenhaga* purtând o armată întreagă sub comanda lui *Sir Arthur Wellesley,* devenit mai târziu *Duce de Wellington.* Armata debarcă și ceru să i se predea imediat întreaga flotă daneză spre a fi ținută ca garanție pe tot timpul cât avea să dureze războiul franco-britanic. Danezii, cum era de așteptat au refuzat și începând din ziua următoare, frumoasa capitală a Danemarcei a fost bombardată trei zile.

Jumătate din oraș, inclusiv numeroase castele și biserici au fost prefăcute în ruini. Arsenalele fură distruse și jefuite iar numărul morților se ridica la peste 2000, după care Danezii se predară.

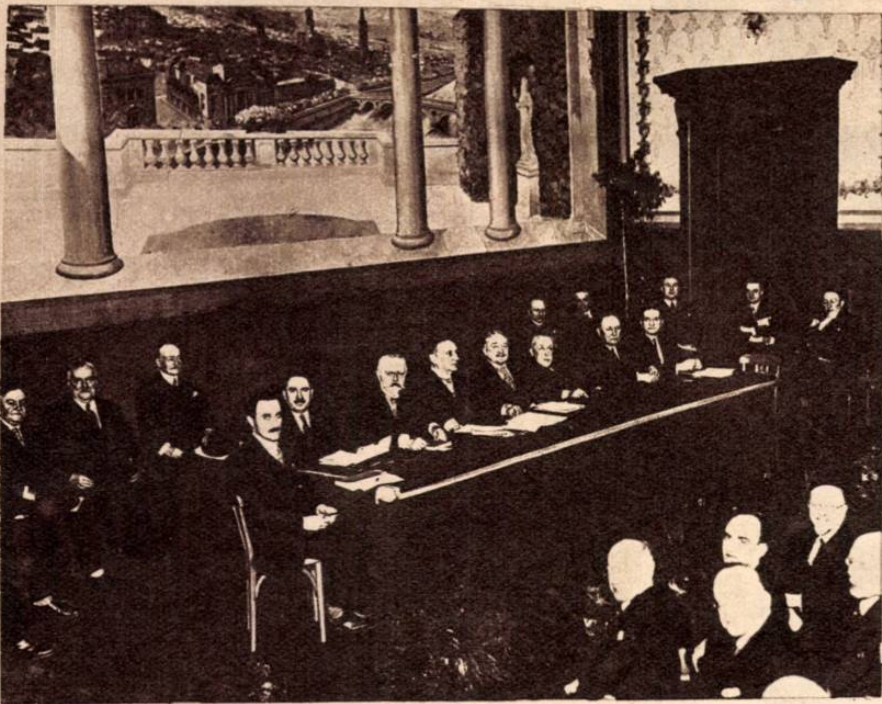
Flota lor fu dusă în Anglia și ținută, nu numai pentru timpul cât a durat războiul ci pentru totdeauna. Tot cu ocazia aceea Englezii au pus mâna și pe insula Helgolandului. Această bombardare a unei capitale neutre și lipsite de apărare, a fost cu totul uitată. Dar oricum, e o slabă consolare pentru victimele Almeriei.

O.

← *Transportarea copiilor răniți din Bilbao.*

Congresul francez de gynecologie

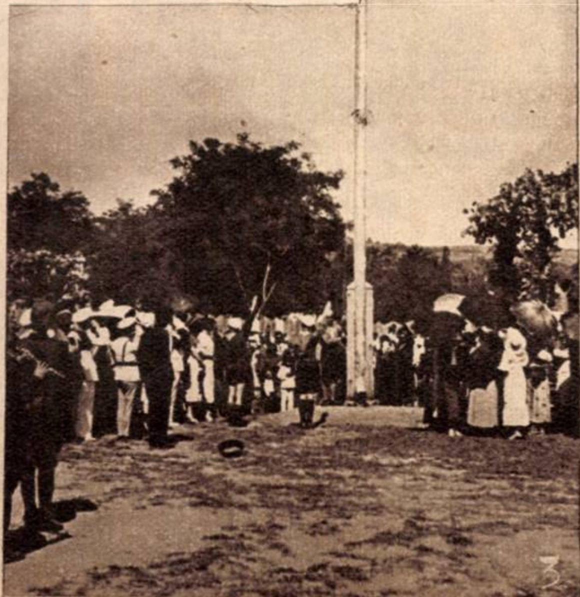

La Toulouse a avut loc congresul francez de gynecologie, sub preşedinţia de onoare a profesorului Dr. C. Daniel.
In jurul biroului, dela stânga la dreapta: Domnii doctori: Turpault, M. Fabre, Fr. Jayle; domnii porfesori doctori: E. Méril, C. Daniel, E. Forgue, decan Gorse, J. Ducuing. In extrema dreaptă: dr. Emil Gheorghiu. In rândul întâi, în faţa estradei: Prof. Riche (Montpellier), dr. Mircea Ionescu (Bucureşti) şi dr. Eug. Donay (Paris).

Serbările străjerilor la Zălău

1. Şefii autorităţilor din Zălău trec în revistă şoimii satelor, în costumele lor pitoreşti.

2. Exerciţiile străjerilor din Zălău.

3. Ridicarea pavilionului străjeresc la Zălău.

UNDE ȘI CUM DORM VEDETELE DE CINEMA

UNA dintre marile atracții și în același timp mândrii ale Hollywodului, sunt culcușurile vedetelor de cinema. Hanurile ce se întind pe drumul dintre Vermont și muntele Vernon se mândresc toate cu câte un pat în care a dormit George Washington. In schimb Pennsylvania are un hotelier care face cunoscut pasagerilor prin placarde cu litere de o șchioapă că perechile de tineri însurăței pot dispune chiar de patul lui John Gilbert și aceasta numai pentru 25 de dolari.

Patul special comandat, de trei metri lungime, în care bărbatul socotit nu mai departe decât acum câțiva ani ca unul dintre cei mai mari amorezi ai ecranului, și-a dat ultima suflare, a atras atenția întregului Hollywood — public și actori. Când s'au scos lucrurile lui *John Gilbert* la licitație, Marlene Dietrich a plătit trei sute de dolari bucata, niște cearceafuri simple de olandă.

Dar cu toate că *John Gilbert* își câștigase încă de pe când era în viață o mare faimă pentru dimensiunile patului său, multe dintre vedetele ecranului s'au grăbit să-i urmeze exemplul, depășindu-l chiar prin lux și confort.

Dacă marelui public i se pare că se dă prea multă atenție dormitoarelor vedetelor, trebuie să știe că aceste ființe muncesc până la extenuare și că trebuie să se bucure de o odihnă desăvârșită.

Faimoasele plimbări ale *Gretei Garbo* prin ploaie nu se datoresc dorinței de a fi singură ci faptului că mișcarea aduce somn. *Robert Montgomery* citește romane detective până'n zorii zilei. După aceea abia reușește să prindă câteva ore de somn.

Vedetele au de multe ori vocea obosită, fața palidă și cearcăne în jurul ochilor. Aceasta după nopți de insomnie provocate de surmenaj. Acesta este motivul pentru care *Dick Powell* își privește patul ca pe una dintre cele mai practice investiții din câte a făcut.

Este o mobilă foarte originală având 2,30 m. în lungime și 2,90 m. în lățime. Tăblia dela cap în formă de raft conține cărți, cele necesare pentru scris, un radio, țigări, sertare cu obiecte mici de lingerie și un tablou de siguranțe controlând luminile din întreaga casă. Dick este un băiat care se simte vesel și fericit de cum a deschis ochii dimineața.

Dispoziția sa e mereu aceeași indiferent dacă a avut două sau opt ore de somn. Doarme tun, dar se svârcolește și de aceea și-a făcut un pat atât de mare.

Claudette Colbert fotografiată în dormitorul ei.

Somptuosul culcuș al lui Dick Powell.

Aflăm din mai multe surse că încântătorul *Clark Gable* sforăie. El poate dormi oriunde și oricum, dar se înțelege preferă un pat obicinuit. Viața de vagabond, din tinerețe, când dormia pe unde găsea prin camioane sau camere mobilate, ieftine, l-a întărit împotriva fobiilor și spaimelor cu care se chinuesc actorii cu pielea mai subțire.

Warren Williams și-a transformat podul într'un delicios dormitor. Patul său este la fel cu al lui *Powell*. El își învață rolurile seara, înainte de culcare. Pasiunea sa pentru marină l-a făcut să-și amenajeze o scară sus pe casă montând în vârf un fel de „punte de comandă" cu un mic birou în care găsești obiectele necesare unui căpitan de vas.

Fascinanta *Joan Crawford* doarme în niște cămăși lungi de mătase albastră, cu mâneci largi, monahale. E foarte matinală și-și face singură patul cum a învățat din fragedă copilărie. Joan este o ființă a obiceiurilor. Are un pat baldachin și-i plac cearceafurile simple de olandă. Cel mai mic sgomot o trezește și-i trebuesc ore întregi pentru ca să adoarmă iarăși. Când turnează, Joan se culcă întotdeauna la ora 9.

Bette Davis are un dormitor simplu dar foarte feminin, ca pe vremea bunicii sale. Anii petrecuți în teatru au făcut din ea o cucuvea. Se învârtește prin casă la orice oră din noapte pretinzând soțului său *Ham Nelson*, să stea treaz cu ea, spre a-i ține tovărășie.

Dar dimineața, nici ceasornicele de alarmă și nici cele mai energice sgâlțâituri nu reușesc s'o trezească din somn.

Cearceafurile de satin sunt extravaganța *Lorettei Young*. Sănătatea șubredă a silit-o în ultima vreme să stea mai mult în pat, astfel că problemele de cuvinte încrucișate, romanele de tot felul, răspunsul la scrisorile admiratorilor și convorbirile telefonice cu prietenii sunt distracțiile sale din timpul zilei. Loretta este o copilă delicată și trebue să-și conserve sănătatea. Douăsprezece ore de somn pe noapte nu sunt prea mult pentru ea.

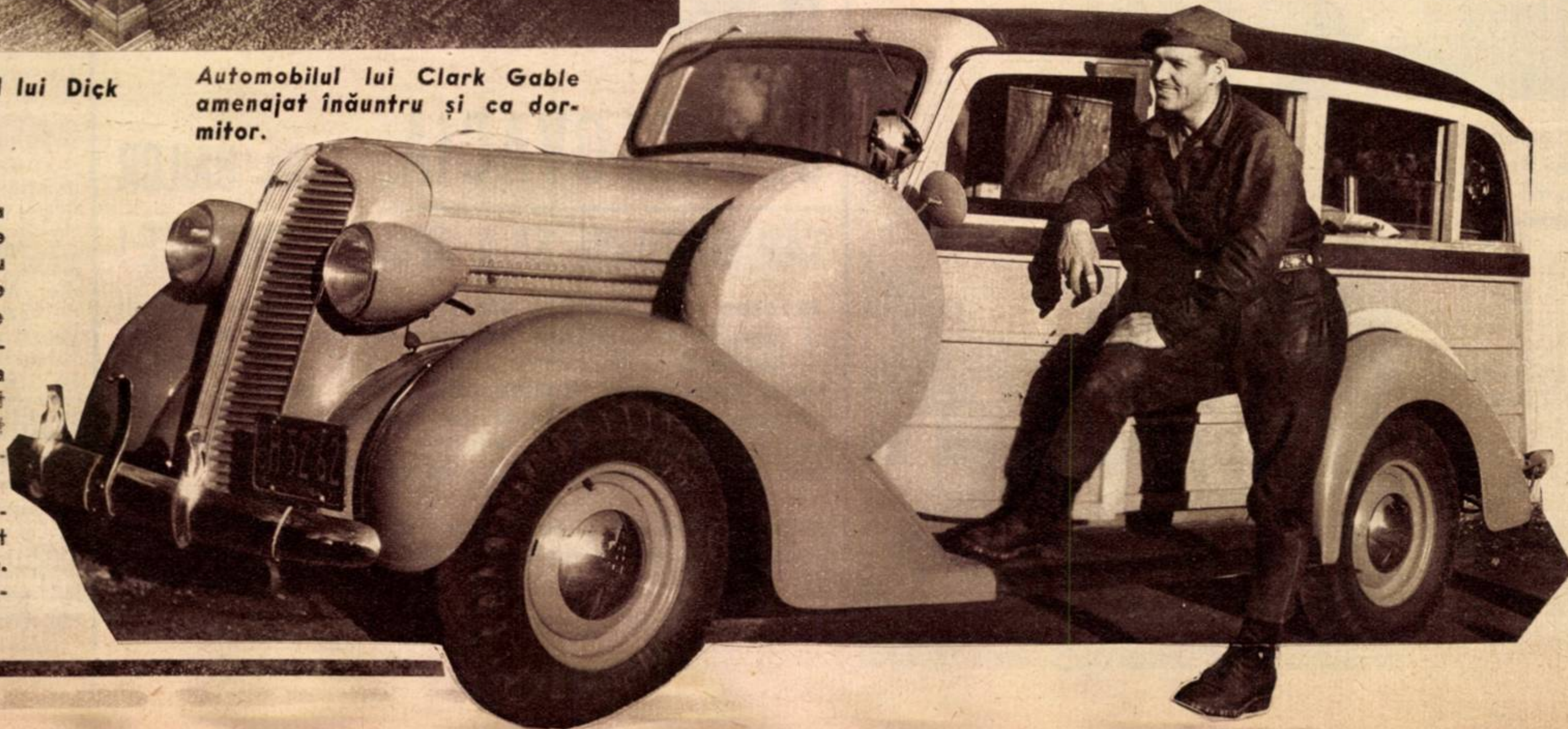
Errol Flynn doarme pe un pat tare de cazarmă, nu poate suferi nimicuri feminine în camera sa și drăgălașa lui soție, *Lily Damita* a trebuit să renunțe la dorința de a-i împodobi dormitorul care e departe de a fi luxos.

Toate vedetele au în camera de dormit un cămin, aceasta deoarece clima californiană este foarte blândă. Covoare groase înăbușe sgomotele și unele dintre vedetele mai nervoase au mers până a-și instala amortizoare.

Gary Cooper este unul dintre fericiții cari pot dormi oricum și oriunde și se întâmplă atât de des ca între două scene să se întindă la întâmplare pe o canapea și să tragă un pui de somn în mijlocul sgomotelor încât nimic nu-l mai poate deranja.

Gary doarme adânc. Una dintre partenerele sale a spus odată că acea cuceritoare expresie a lui, pe care publicul feminin o consideră ca o esență a fascinației romantice, nu este în fond altceva decât mutra unui actor veșnic somnoros.

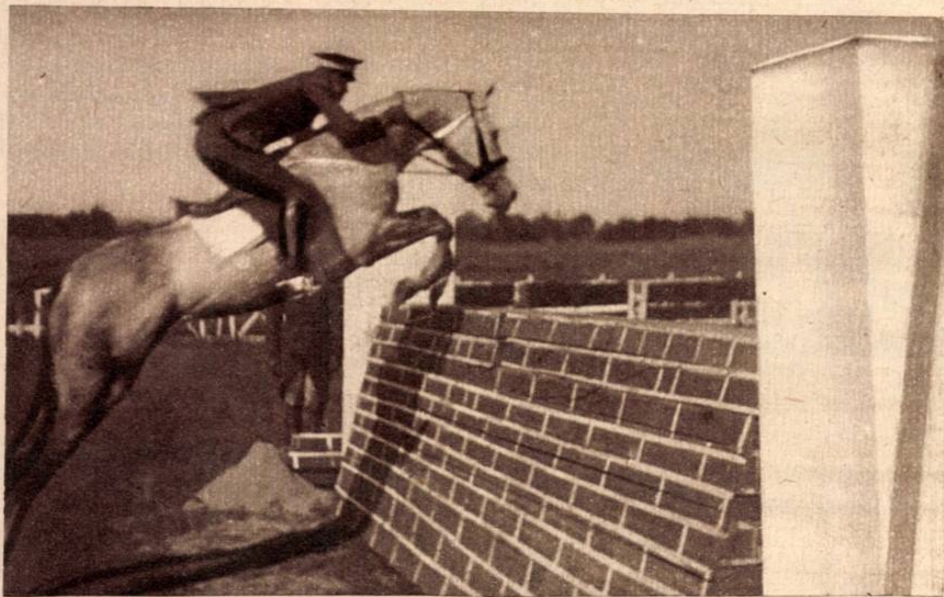
DOROTHY LUTON

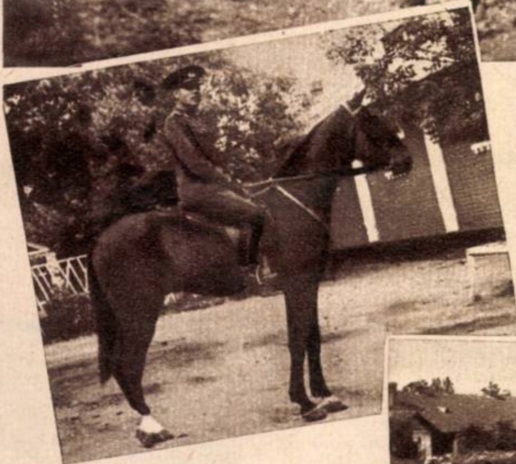
Automobilul lui Clark Gable amenajat înăuntru și ca dormitor.

Serbarea dela regimentul 4 Roşiori „Regina Maria“

La regimentul 4 Roşiori „Regina Maria" a avut loc recent concursul hipic anual pentru ofiţerii, subofiţerii şi trupa regimentului.

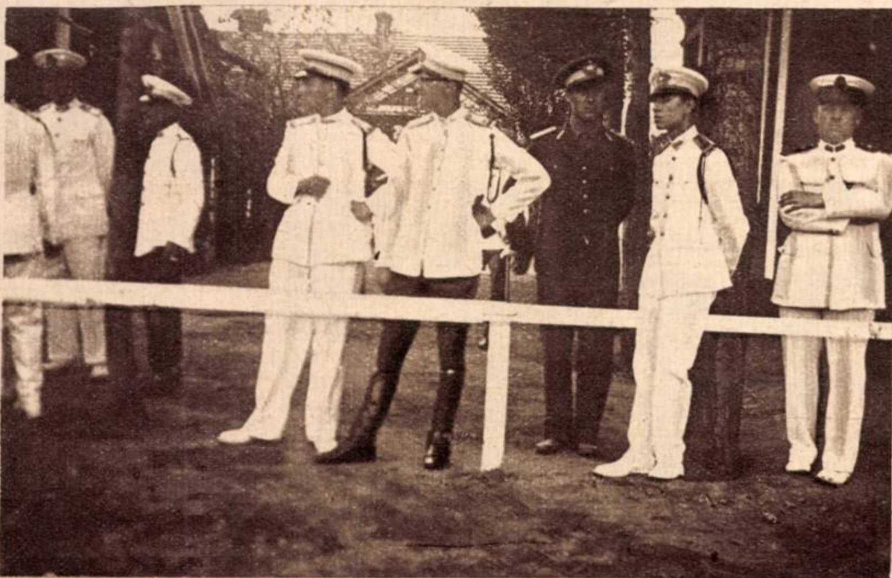

In premiul „Căpitan Anastasiu Toma", ofiţerii s'au clasat in ordinea următoare: 1) Maior Olteanu Marcel; 2) Sublt. Gheorghiu Lucian; 3) Lt. Petculescu Ion; 4) Lt. Petculescu Romulus

Premiul „Robăneşti" a fost câştigat de lt. Seicaru Costel, iar premiul „Sultana Nicolaide" de plut. Bucur Marin. Fotografiile noastre înfăţişează câteva aspecte luate în timpul concursului.

ROMÂNIA A TERMINAT LA EGALITATE CU SUEDIA: 2-2 (1-2)

După o partidă excelentă, care a fost urmărită de un ghinion formidabil, echipa României nu a reuşit să termine decât la egalitate cu Suedia, un match pe care, după desfăşurarea partidei, trebuia să-l câştige la minimum 2—3 goluri diferenţă.

Fotografiile noastre înfăţişează:

Echipele reprezentative ale României şi Suediei, înainte de match.

Portarul suedez, unul dintre factorii care a scăpat Suedia dela o înfrângere sigură, prinde un balon.

CONCURSURILE NAUTICE DEPE LACUL HERĂSTRĂU

Duminică au avut loc, la lacul Herăstrău, mari concursuri nautice. Cupa „Realitatea Ilustrată", disputată între cele mai bune echipaje participante, a fost câştigată, la mare luptă, de A. S. Jandarmeria. Fotografia noastră a fost luată în timpul concursului.

PREMIUL REGAL LA BĂNEASA

Duminică s'a alergat la Băneasa premiul regal. Fotografia noastră îl înfăţişează pe câştigătorul cursei, după alergare.

SERBAREA DE SFÂRŞIT DE AN DELA ŞCOALA „CUIBUL CU BARZĂ"

Duminică a avut loc, la şcoala primară „Cuibul cu barză", serbarea de sfârşit de an. Fotografia noastră înfăţişează pe elevi şi eleve, plecând veseli cu premiile.

(Fotografii Berman)

WILLIAM POWELL, LOGODNICUL JEANEI HARLOW, ŞI-A CONDUS IUBITA LA GROAPA CU PUMNII STRANSI. IN HOHOTE DE PLANS

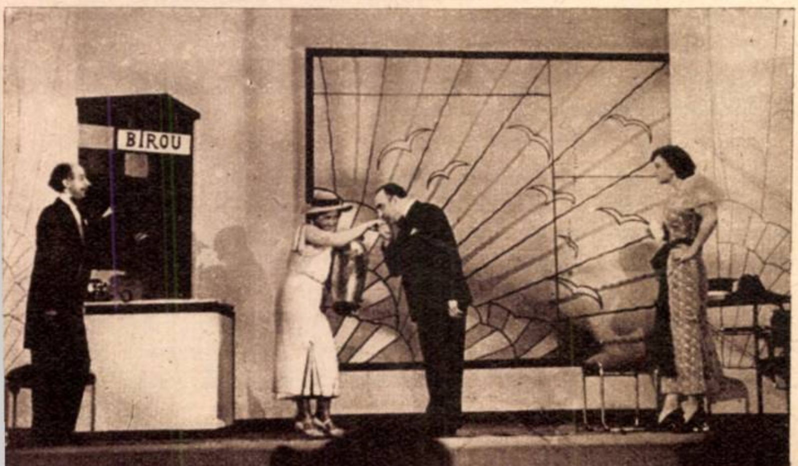
Corespondentul nostru din Hollywood ne-a trimis, pe calea aerului, această fotografie impresionantă. Ea îl înfăţişează pe William Powell, celebrul star american, sdrobit de durere, în urma sicriului care o conducea la groapă pe Jean Harlow, logodnica lui. Pentru a nu se prăbuşi, William Powell este susţinut de o parte şi de alta, de cel mai bun prieten şi de mama lui. Durerea lui William Powell a fost atât de mare încât a declarat că vrea să abandoneze, pentru totdeauna, cinematograful. Un film în care începuse să turneze alături de Myrna Loy, a fost întrerupt, William Powell fiind înlocuit cu alt interpret.

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

Grădina Marconi: „Fustele dela Minister", localizare de A. de Hertz

D-na Mania Antonova şi d. Gr. Vasiliu-Birlic în actul I din „Fustele dela Minister".

D. Gr. Vasiliu-Birlic, d-na Maria Wauwrina, d. Ion Talianu şi d-na Mania Antonova, în actul al III-lea din „Fustele dela Minister".

(Fotografii Cosmophot)

Prin ultima premieră prezentată la Grădina Marconi, dl. Sică Alexandrescu oferă din nou publicului bucureştean seri de sănătos amuzament. *„Fustele dela Minister"*, spirituala localizare a regretatului *A. de Hertz*, ne aduce ca erou principal pe Demostene Grijuliu, magistrat cuminte, de provincie, care se pomeneşte, intrat fără voia lui şi din pricina unei svăpăiate artiste de varieteu, într'o serie întreagă de incurcături hazlii. Până'n cele din urmă, încurcăturile se rezolvă în favoarea lui, căci îl vedem ajungând director în Ministerul de Justiţie.

In rolul lui Demostene Grijuliu, d. *Gr. Vasiliu-Birlic* găseşte din nou prilejul unei hilariante creaţiuni. Dealtminteri, întreg ansamblul Grădinei Marconi, alcătuit din d-nii *Niculescu-Buzău, Geo Maican, N. Bruno, I. Iliescu* şi d-nele *Maria Wauwrina, Mania Antonova, Beate Fredanov, Angela Mateescu Suzy Iupceanu* şi *Ion Talianu*, este admirabil pus la punct de mâna regisorală a d-lui Aurel Maican. *„Fustele dela Minister"* se va juca, cu siguranţă, toată vara la Grădina Marconi.

— g. —

Costume de voevozi.

Fracuri şi clacuri.

Cisme de toate felurile.

Prin garderoba regilor, eroilor, asasinilor, gentilomilor, demenţilor, nevropaţilor..

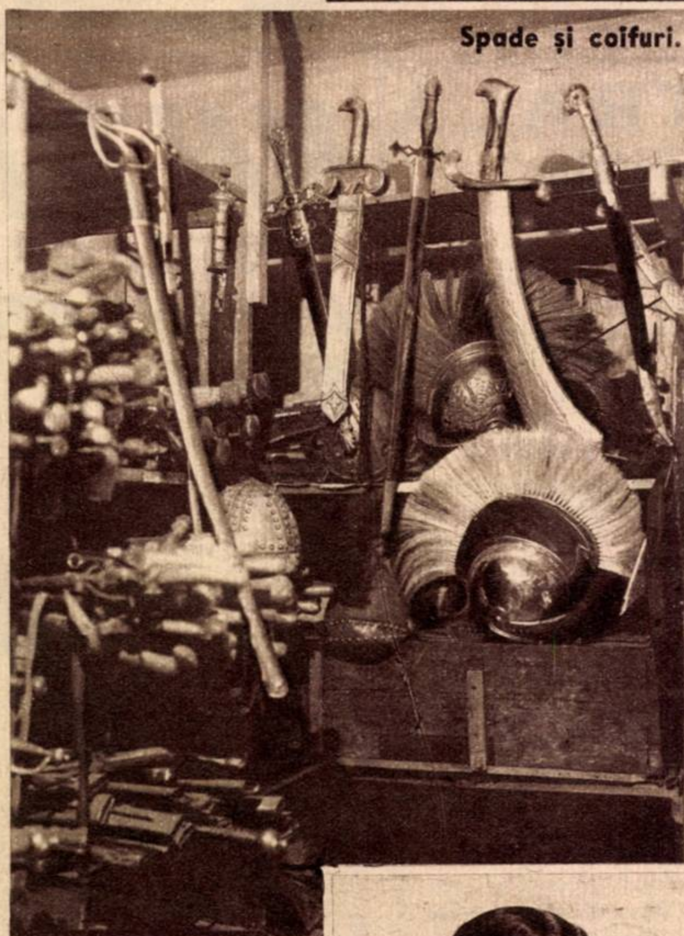
O VIZITĂ IN GARDEROBA TEATRULUI NAŢIONAL

DACĂ pentru marele public stagiunea este închisă până la toamnă, între zidurile Teatrului Naţional activitatea e în toi. Sala suferă, dacă nu reparaţiuni medicale, dar în orice caz mici îndreptări de care, prin trecerea anilor, are nevoe nu numai omul, dar şi piatra şi fierul. Maşiniştii pun la punct „cerurile" — cel senin folosit când acţiunea piesei se desfăşoară la noi în ţară, cel sumbru când se joacă o piesă nordică, toate decorurile sunt trecute în revistă, lumina e controlată. Funcţionarii administratori încheie socotelile stagiunii, atelierele de pictură, tâmplărie, tapiţerie lucrează de zor.

Mare activitate este însă la garderoba şi croitoria Teatrului: Aci şefa, d-na *Florica Scârţan*, nu mai pridideşte. Trebue ştiut că Teatrul Naţional are una din cele mai mari garderobe de teatru din lume. Nu este un lucru improvizat, ci strâns şi păstrat cu grije timp de şaizeci de ani. In ultimul cot al clădirii, se află o serie de săli mari, adevărat bazar în care sunt aşezate, pe epoci, sute de costume toate numerotate şi inventariate, astfel că ele se pot găsi cu destulă uşurinţă de către personalul devotat instituţiei. Cineva care s'ar trezi aci ar crede că se află într'un muzeu, privind vitrinele încărcate cu costume de toate felurile.

ROTINDU-ŢI PRIVIREA...

dai de rochiile *Reginei Elisabeta* a Angliei, regina fecioară, — rochii grele, încărcate, care totuşi nu i-a adus purtătoarei soţul râvnit. Iată costumul negru al nefericitului prinţ *Hamlet*, alături rochia uşoară a blondei *Ofelia*, *Macbeth* asasinul, cel căruia nu-i dă pace umbra lui *Banco*, sdrenţele Regelui *Lear*, dar care, nemai fiind *Nottara*, îşi-va găsi cu greu interpretul, costumul, de asemenea negru, al lui *Horaţiu* bunul prieten al lui *Hamlet*, cel al lui *Polonius* prostănacul. Şi dulapurile îţi evoacă toată galeria de regi, eroi, asasini, demenţi, incestuoşi, nervopaţi, a roşcatului Will, cel mai de seamă autor dramatic al tuturor timpurilor.

Spade şi coifuri.

D-na Florica Scârţan, şefa atelierelor de croitorie.

ISTORIA NOASTRĂ

In altă secţie dai de costumul lui *Ştefan*, cel pe care-l poartă în „Apus de Soare" când, gârbov şi sleit de vlagă mai are încă puterea să dejoace planurile infernale ale paharnicului *Ulea*, hatmanului *Drăgan* şi ale jitnicerului *Stavăr*. In vecinătate e rochia *Oanei*, fetişoară mult iubită a viteazului Domn, rod al unei dragoste, care astăzi s'ar numi nelegitimă.

Iată pălăria, atât de caracteristică, a lui *Vlaicu-Vodă*, cel a toate răbdător, care ştie să-şi urmeze calea, nepăsător la uneltirile viclenei Doamne Clara şi care încredinţează pe credinciosul *Grue*, care trebue să simbolizeze poporul mult răbdător şi necuvântător, că în trei zile pune ordine în ţară. Şi-şi ţine vorba!

Iată costumele pe care le poartă *Răzvan*, la început unul sărăcăcios, de ţigan, pentru ca până la sfârşit, ajutat de vicleana şi dornica de mărire *Vidra*, să îmbrace costumul de Domn al Ţării.

Şi se înşiră costumele lui *Mihai Viteazul*, *Tudor Vladimirescu*, *Neagoe* şi ceilalţi mulţi eroi înfăţişaţi de *d. N. Iorga*. Nu poţi să nu zâmbeşti văzând costumul, atât de caracteristic, al Cetăţeanului turmentat, malacovul Coanei Joiţica — „dama bună", — jacheta prostului şi necinstitului *Agamemnon*, *Dandanache*, vestonul lătrătorului Caţavencu şi celelalte accesorii vestimentare ale eroilor caragialeni.

IN TIMPUL NOSTRU

Dar şi costumele moderne nu lipsesc. Peste cinci sute de fracuri stau înşirate pe câteva rânduri, sprijinite pe umăraşe şi alături se rânduesc vestoane de toate culorile, unele păstrând parcă ceva din forma corpului celor cari le-au îmbrăcat. Şi costumele sdrenţăroase, cele ferfeniţite, ale vagabonzilor, cerşetorilor, nu lipsesc, căci sunt foarte trebuincioase.

INCĂLŢĂMINTE, ARME Ş. A....

Garderoba Teatrului Naţional are 5000 de perechi de încălţăminte în care sunt cuprinse cisme de toate felurile, ghete, pantofi bărbăteşti şi femeeşti.

Este apoi o secţiune de arme — adevărat muzeu — cu lănci suliţe, spade, săbii, toate rânduite după epoci, apoi coifuri cărţi, liziere, zale pentru atâţi războinici de teatru.

IN REGATUL NAFTALINEI

Toată această imensă avere este inventariată în fiecare an iar pentru buna ei păstrare se întrebuinţează sute de kilograme de naftalină. Un neobişnuit ar leşina, din pricina greului miros de naftalină, pătrunzând în vreuna din aceste camere.

In timpul vacanţei, toate tricourile sunt desinfectate la etuvă, pentru ca sănătatea actorilor să nu sufere.

SPECIALIŞTII

Croitoria de teatru e o specialitate care, în afară de îndemânarea cusutului, cere multă dibăcie. Să ne gândim că un costum e purtat de mai mulţi actori cu talii felurite şi croitorul trebue să „lase" o bucată pentru ca eventual să lungească sau să lărgească rochia sau costumul.

Cel care a pus temelia garderobei Teatrului Naţional, fiind în afară de croitor şi desenator de costume, a fost *Ilie Berger*. Despre acest artist al specialităţii croitoriei de scenă voiu stărui cu alt prilej.

Demnă urmaşe îi este d-na *Florica Scârţan*, şefa de astăzi a atelierelor, al cărei bun gust s'a dovedit cu prisosinţă în atâtea piese reprezentate pe prima noastră scenă.

IOAN MASSOFF

DOCTORUL NICOLAE LUPU CTITOR DE BISERICĂ

Noua biserică din Arsura, clădită de dl. dr. Nicolae Lupu

Soborul de preoți, în timpul slujbei religioase a sfințirii bisericii din Arsura.

Dela stânga spre dreapta: I. P. S. S. Nicodim, Mitropolitul Moldovei; I. P. S. S. Tit Simedrea, Episcopul Hotinului; I. P. S. S. Nifon, Episcopul Hușilor și dl. dr. Nicolae Lupu în odăjdii de ctitor.

(Fotografii Berman)

OEDIPE

L.T. PIVER - PARIS